НАРОДНА АРМІЯ
18 серпня, 2016
#32 {5461}

«НЕБЕСНИЙ ЩИТ–2016»: НАДІЙНІСТЬ ПЕРЕВІРЕНО

Під час проведення навчань основний наголос ставився на раптовості, швидкості, взаємодії і, звичайно, якості виконання завдань

стор. 4

Сержант медичної роти Марія Книш

«НЕ МАЮ ПРАВА ЗЛАМАТИСЯ
ЗАРАДИ ДІТЕЙ ТА ПАМ'ЯТІ ПРО СВОГО ЧОЛОВІКА»

Марія Книш підписала контракт зі Збройними Силами після загибелі коханого

стор. 9

УКРАЇНЦІ ОБИРАЮТЬ СЛУЖБУ ЗА КОНТРАКТОМ

Щомісяця кількість охочих поповнити лави Українського війська становить 6 тисяч осіб

стор. 3

ПРОТИВНИК ЗМІНЮЄ ТАКТИКУ ЗАСТОСУВАННЯ БПЛА

А це вимагає від наших зенітників нестандартних підходів до виконання бойових завдань

стор. 5

СТВОРЕННЯ ПРОФЕСІЙНОГО СЕРЖАНТСЬКОГО КОРПУСУ Є ОДНІЄЮ З ГОЛОВНИХ ПЕРЕДУМОВ ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЇ ВІЙСЬКА

До кінця року всі частини бойового складу планується перевести на нову структуру. Зокрема, вводитимуться посади головного сержанта роти, головного старшини батальйону, полку та бригади

стор. 6

ПЕРЕДОВИЙ «ОАЗИС» НАДІЙНО ТРИМАЄ ОБОРОНУ

Від російських найманців нашу позицію відділяють півтора кілометра

стор. 8

НІЗАЩО НЕ СТАНЕМО «ВАНТАЖЕМ 400»

Ветерани АТО Вишгородщини, що на Київщині, не бажають бути тягарем ні для кого

стор. 11

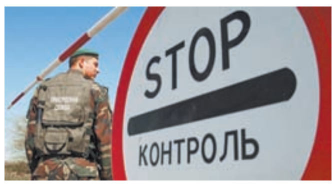
УКРАЇНА ЩЕ МАЄ ЗДОБУТИ ІНФОРМАЦІЙНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ

Наша країна наразі продовжує перебувати в «червоному секторі» на мапі вразливості від загроз національній інформаційній безпеці

стор. 12

СТРАТЕГІЧНА ПЕРЕДУМОВА МИРНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ВОЄННОГО КОНФЛІКТУ НА ДОНБАСІ

Відновлення контролю над східною ділянкою українсько-російського державного кордону суперечить геополітичним інтересам путінської Росії

стор. 14

«МОШНОГІР'Я» ДОПОМАГАЄ БІЙЦЯМ ПОЗБУТИСЯ СПОГАДІВ ПРО ВІЙНУ

В оздоровчій установі на Черкащині вже пройшли реабілітацію близько ста учасників АТО

стор. 16

ОСОБЛИВА МІСІЯ КАПЕЛАНА: БУТИ ЗАВЖДИ ПОРУЧ ІЗ СОЛДАТОМ

Військове капеланство зароджувалося в Українському війську не на пустому місці. Наші військові в миротворчих місіях, особливо під час виконання небезпечних та відповідальних завдань, потребували духовної підтримки

стор. 18

На злітно-посадковій смузі аеродрому Київського державного авіаційного заводу «АВІАНТ» тривають загальновійськові тренування Маршу Незалежності

УКРАЇНА ГОТОВА НАДАТИ ДАНІ ПО КОЖНІЙ ОДИНИЦІ ОЗБРОЄННЯ ЧИ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ

У Києві відбулася зустріч начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України генерала армії України Віктора Муженка з першим заступником голови Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ в Україні Олександром Хугом.

У ході зустрічі очільник Генерального штабу зазначив, що міжнародні спостерігачі роблять чималий внесок у справу припинення вогню на Сході держави. Також він запевнив, що Генеральний штаб Збройних Сил України завжди відкритий до співпраці і готовий долучитися до розв'язання будь-якого питання, пов'язаного з підтвердженням фактів відведення озброєння.

— Ми зацікавлені в деескалації конфлікту і готові надати дані по кожній одиниці озброєння чи військової техніки, щодо яких у Спеціальної моніторингової місії є питання: куди вона відведена, на якому полігоні застосовується, за скільки десятків кілометрів від лінії зіткнення знаходиться, — зазначив генерал армії України Віктор Муженко.

До цього він додав, що, крім верифікації відведення російських озброєнь від лінії зіткнення, у Генеральному штабі Збройних Сил України занепокоєні появою там нових зразків зброї та військової техніки з Російської Федерації.

— У договорі про звичайні збройні сили в Європі є всі серійні номери українських ОВТ. Можна просто звірити ці серійні номери і з'ясувати, звідки по ту сторону лінії зіткнення важке озброєння і техніка, — запропонував генерал армії України Віктор Муженко співрозмовнику.

Своєю чергою Олександр Хуг заявив, що цілком підтримує бажання української сторони уникати загострення ситуації та втрат, повідомляє Управління зв'язків з громадськістю Збройних Сил України.

ПЕРШЕ НАШЕ «ЗОЛОТО» НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ

Лідер української команди зі спортивної гімнастики Олег Верняєв поклав у скарбничку збірної довгоочікувану медаль найвищого ґатунку XXXI Олімпіади в бразильському Ріо-де-Жанейро.

У вправах на паралельних брусах українець не залишив жодних шансів суперникам та з результатом 16.041 піднявся на найвищу сходинку олімпійського п'єдесталу пошани. Нагадаємо, для Олега це вже друга нагорода Ігор-2016. Раніше він здобув «срібло» в багатоборстві.

Також молодший сержант ЗС України Жан Беленюк здобув срібну медаль на змаганнях з греко-римської боротьби у вазі до 85 кг. На шляху до нагороди він у 1/8 фіналу переміг спортсмена з Єгипту, в 1/4 — представника Болгарії, а в півфіналі — білоруса.

На другу сходинку олімпійського п'єдесталу зійшла й українська жіноча команда з фехтування на шаблях — працівники ЗС України Олена Вороніна, Аліна Комащук, Олена Кравацька та їхня партнерка по команді Ольга Харлан.

У чвертьфіналі українки виграли у збірної Південної Кореї (45:40), а в півфіналі обійшли італійську команду і здобули перемогу з рахунком 45:42, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

А першу бронзову нагороду в олімпійському Ріо в легкоатлетичній програмі для нашої збірної виборов Богдан Бондаренко в стрибках у висоту. Богдан з першої спроби підкорив висоту 2м 33см.

Нагадаємо, що на рахунку нашої команди вже сім нагород — 1 «золото», 4 «срібла» та 2 «бронзи». Тож збірна України посідає в медальному заліку 33-те місце.

СТАТУС УЧАСНИКА БОЙОВИХ ДІЙ МОЖУТЬ ОТРИМАТИ І ДОБРОВОЛЬЦІ,

підрозділи яких увійшли до складу Збройних Сил України та інших військових формувань

У зв'язку з підвищеним інтересом засобів масової інформації до питання отримання офіційних статусів і пільг добровольцями АТО Міністерство оборони України повідомляє про наступне.

Відповідно до пункту 20 статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» особи, які у складі добровольчих формувань, що були утворені або самоорганізувалися для захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України, брали безпосередню участь в антитерористичній операції і в подальшому були включені до складу Збройних Сил України, Міністерства внутрішніх справ України, Національної гвардії України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань та правоохоронних органів, мають право на встановлення статусу учасника бойових дій.

Як повідомляє Управління преси та комунікацій МО України, порядок надання статусу учасника бойових дій зазначеним особам визначається постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 413.

У Збройних Силах України статус учасника бойових дій встановлюється відповідними комісіями оборонного відомства та ЗС України у порядку, визначеному постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 року № 413 «Про затвердження Порядку надання статусу учасника бойових дій особам, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України і брали безпосередню участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення» (зі змінами).

ФАЛЬШИВІ ЗАЯВИ РОСІЇ ЩОДО ТЕРОРИСТИЧНОЇ ЗАГРОЗИ З БОКУ УКРАЇНИ В ОКУПОВАНОМУ КРИМУ Є ГІБРИДНОЮ ПРОВОКАЦІЄЮ

Нещодавні фальшиві заяви Росії щодо терористичної загрози з боку України в окупованому Криму є гібридною провокацією та черговою спробою виправдати подальші агресивні дії Росії та масштабні репресії в Криму, до яких вдається окупаційна влада. На цьому наголосив Президент Петро Порошенко під час телефонної розмови з віце-президентом Сполучених Штатів Америки Джозефом Байденом.

Як повідомили в прес-службі Президента України, співрозмовники обговорили поточну безпекову ситуацію, виниклу через провокаційні дії російської сторони в окупованому Криму та ескалацію напруженості на Донбасі.

Глава держави наголосив на прагненні України уникнути зростання напруженості у зв'язку з безпідставними звинуваченнями Москви.

Джозеф Байден відзначив зусилля Президента України, спрямовані на пошук шляхів урегулювання ситуації. Він також повідомив, що американська сторона уважно відстежує всі події навколо кримської провокації, відповідальність за яку повною мірою лежить на Росії.

У цьому контексті було наголошено, що важливо не дозволити Москві використати ситуацію, створену в Криму, для вибачення їй очевидного невиконання Мінських домовленостей.

Сторони були спільні в думці щодо значущості продовження діалогу в «нормандському форматі».

Джозеф Байден наголосив на незмінності позиції США щодо невизнання окупації Криму, а також на очевидній необхідності збереження санкцій стосовно Росії.

Також Президент України висловив глибоку стурбованість у зв'язку з нещодавньою провокацією Російської Федерації у тимчасово окупованій нею українській Автономній Республіці Крим під час телефонної розмови з Президентом Франції Франсуа Олландом та Федеральним канцлером Німеччини Ангелою Меркель.

За словами Петра Порошенка, звинувачення Кремлем України в начебто здійсненні диверсійної діяльності на півострові покликані, серед іншого, дискредитувати Україну в очах міжнародних партнерів.

Особливе занепокоєння викликає те, що російська сторона використала зазначену провокацію як привід для торпедування роботи в межах «нормандського формату» та процесу імплементації Мінських домовленостей.

Своєю чергою Ангела Меркель та Франсуа Олланд наголосили: невизнання тимчасової окупації Криму є їхньою незмінною позицією, яку вони не піддають жодним сумнівам.

Лідери Німеччини та Франції пообіцяли всебічно сприяти деескалації ситуації та висловили готовність разом працювати над її врегулюванням.

ЦЬОГОРІЧ ПРОВЕДУТЬ ЩЕ ТРИ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНІ НАВЧАННЯ

У листопаді на території Міжнародного центру миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відбудуться багатонаціональні командно-штабні навчання із залученням військ «Кленова арка-2016». Про це повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Планується, що участь у навчаннях візьмуть військовослужбовці Високомобільних десантних військ, а також української складової УКРПОЛЛИТБРИГ.

У другій половині вересня в Румунії проведуть багатонаціональні командно-штабні навчання із залученням військ «Світла лавина-2016».

У жовтні в Боснії і Герцеговині відбудуться багатонаціональні командно-штабні навчання «РЕГЕКС-2016», в яких запланована участь військовослужбовців механізованого та аеромобільного підрозділів Збройних Сил України зі штатним озброєнням та військовою технікою.

Загалом 2016 року Збройні Сили України візьмуть участь у 10 багатонаціональних навчаннях.

УКРАЇНЦІ ОБИРАЮТЬ СЛУЖБУ ЗА КОНТРАКТОМ

Щомісяця кількість охочих поповнити лави Українського війська становить 6 тисяч осіб

Професія захисника Батьківщини стає дедалі популярнішою в українському суспільстві. Так, з початку поточного року на військову службу за контрактом до Збройних Сил України вже прийнято близько 45 тисяч осіб, серед них майже 5 тисяч офіцерів. Про це повідомив під час брифінгу, що відбувся у прес-центрі військового відомства, тимчасовий виконувач обов'язків начальника Головного управління персоналу — заступника начальника Генерального штабу Збройних Сил України генерал-майор Володимир Талалай.

За словами посадовця, розрахунки показують, що в середньому чисельність військовослужбовців, які укладають контракт зі Збройними Силами, щомісяця збільшується на 6 тисяч осіб і за прогнозами фахівців Генерального штабу в разі збереження такої тенденції, до кінця року лави національного війська поповняться ще 25–30 тисячами професійних військових.

Що стосується призначень на посади новоприбулих контрактників, то генерал запевнив, що після проходження відповідної фахової підготовки, переважна більшість із 45 тисяч контрактників, які вже прийшли до війська, близько 70 відсотків, призначені на посади у бойові підрозділи, які дислокуються в районі проведення антитерористичної операції.

Зважаючи на темпи професіоналізації війська, генерал-майор Володимир Талалай висловив думку, що Збройні Сили України на сучасному етапі хоч і комплектуються змішаним способом — як військовослужбовцями за контрактом, так і військовослужбовцями за призовом, однак при цьому кількість призовників буде постійно зменшуватися.

— Черговий призов на строкову службу буде здійснений, орієнтовно, у жовтні-листопаді поточного року. Але хочу наголосити — призвані таким чином військовослужбовці не залучатимуться до участі в АТО. Водночас існує тенденція, що дедалі більше призовників після завершення термінів служби виявляють бажання залишитися та укладають контракт на службу в Збройних Силах, — зазначив генерал-майор.

Більшість із 45 тисяч контрактників, які прийшли до війська, призначені у бойові підрозділи

ІНОЗЕМНОГО ЛЕГІОНУ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ НЕ ІСНУЄ

Окремо під час брифінгу була оприлюднена інформація щодо кількості іноземців, які проходять службу у Збройних Силах України. За словами генерал-майора Володимира Талалая, вона не перевищує 100 осіб.

При цьому, зазначив посадовець, на строкову військову службу іноземці та особи без громадянства не призиваються, а користуються правом укладати контракт. Він нагадав, що на сьогодні чинним законодавством України унормовано порядок прийняття на військову службу іноземців та осіб без громадянства. Зокрема, розроблено та введено в дію «Положення про проходження військової служби у Збройних Силах України іноземцями та особами без громадянства» (Указ Президента України № 248 від 10.06.2016). Ще один нормативний документ — наказ ГШ ЗС України від 24.12.2015 № 507 визначає перелік посад, на які не можуть призначатися іноземці або особи без громадянства.

— Обмеження щодо посад, на які можуть призначатися іноземці або особи без громадянства, розповсюджуються лише на ті посади, які пов'язані з допуском до державної таємниці, — проінформував тво начальника Головного управління персоналу — заступника начальника ГШ Збройних Сил. Також він наголосив, що в українському війську не створюються окремі військові підрозділи, які комплектуються виключно з іноземців. Всі громадяни інших держав проходять службу, також і в районі АТО, пліч-о-пліч з українськими військовослужбовцями.

ОФІЦЕРИ ЗАПАСУ ПОВЕРТАЮТЬСЯ У СТРІЙ

Окремо, тво начальника Головного управління персоналу — заступника начальника ГШ ЗСУ повідомив, що в комплектуванні посад офіцерського складу також зберігається позитивна тенденція до збільшення щомісячних показників прийняття офіцерів запасу на військову службу за контрактом. За його словами, щомісячний показник за вісім місяців 2016 року становить близько 700 офіцерів, що дорівнює загальному показнику за весь 2015 рік.

Він також розповів про зміни у підходах щодо присвоєння військових звань громадянам України, які мають вищу освіту та відповідний рівень підготовки. Лише поточного року отримали офіцерські звання та були призначені на відповідні посади понад 360 сержантів і рядових, які мають вищу освіту і відповідний досвід служби.

СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ РЕЗЕРВІСТАМ УДОСКОНАЛЯТЬ

Також під час брифінгу генерал-майор Володимир Талалай наголосив, що військове відомство прагне підвищити привабливість для громадян України проходження служби в резерві. У зв'язку з цим посадовець нагадав, що всі військовослужбовці, які звільняються зі Збройних Сил та мають досвід участі в антитерористичній операції, зараховуються до так званого оперативного резерву першої черги і можуть скористатися перевагами, які передбачені законодавством України для тих, хто проходить службу в резерві.

— Оперативний резерв першої черги — це ті військовослужбовці, які пройшли безпосередньо військову службу і виконували бойові завдання в складі сил антитерористичної операції. Цей особовий склад має практичний досвід, переважно він мотивований. Тому ми працюємо з цією категорією людей і саме з них насамперед відбираємо кандидатів на проходження служби за контрактом, — сказав тво начальника Головного управління персоналу — заступника начальника ГШ Збройних Сил.

Він нагадав, що громадяни, які проходять службу в резерві, широко залучаються до заходів бойової і оперативної підготовки, і ці заходи нарощуються, як і масштаби залучення таких громадян. Одночасно зі збільшенням обсягів залучення резервістів до військової служби Генеральний штаб постійно працює над вдосконаленням нормативно-правової бази, зокрема в частині, що стосується соціальних гарантій резервістів.

— Основний напрямок нашої роботи — це максимальне наближення соціальних гарантій резервіста до тих, які мають військовослужбовці, призвані за мобілізацією, в частині, що стосується збереження і середнього заробітку, і робочого місця на період проходження військової служби. Ця робота триває, — зауважив генерал-майор Володимир Талалай.

«ШОСТА ХВИЛЯ» НЕВДОВЗІ ПОВЕРНЕТЬСЯ ДОДОМУ

Зважаючи на динаміку професіоналізації війська, Генеральний штаб розробляє проект Указу Президента про звільнення військовослужбовців «шостої хвилі» мобілізації.

Звільнення буде проведено протягом двох місяців з моменту опублікування Указу Президента України. І хоча поки що термін початку чергової демобілізації ще не визначений вищим керівництвом держави, вже зараз з метою планомірного звільнення, яке не має зашкодити боєздатності, у військових частинах та у штабах оперативних командувань розробляються списки та плани-графіки звільнення особового складу.

— Звільнені в запас військовослужбовці в обов'язковому порядку зараховуватимуться до оперативного військового резерву першої черги. Питаннями соціального захисту звільнених опікуються військові комісаріати за місцем їхньої реєстрації або проживання. Тому звільнені в запас військовослужбовці мають не пізніше 5 днів із дня вибуття з військової частини стати на військовий облік у військовому комісаріаті, — наголосив під час брифінгу генерал-майор Володимир Талалай.

ВІЙСЬКОВИМ КОМІСАРОМ МОЖЕ СТАТИ ВИКЛЮЧНО ОФІЦЕР ІЗ БОЙОВИМ ДОСВІДОМ

Окрім цього, генерал-майор Володимир Талалай також повідомив, що з урахуванням критичних зауважень щодо діяльності військових комісаріатів у 2014–1015 роках керівництво Збройних Сил України ухвалило рішення комплектувати офіцерські посади в цих установах тільки військовослужбовцями, що брали участь в антитерористичній операції.

— Відповідно до рішення Генерального штабу комплектування посад військових комісарів здійснюється виключно військовослужбовцями — учасниками АТО. Що стосується інших офіцерських посад у військових комісаріатах, вони також комплектуються, як правило, учасниками АТО, — сказав посадовець.

При цьому він зауважив, що офіцери, які не мають бойового досвіду, але бажають проходити службу у військових комісаріатах, можуть призначатися на такі посади, але тільки після проходження щонайменше шестимісячної служби в бойових частинах.

— Перед відправкою в район проведення АТО такі офіцери, як і всі інші військовослужбовці, мають пройти в обов'язковому порядку півторамісячну підготовку, — сказав тво начальника Головного управління персоналу — заступника начальника Генерального штабу Збройних Сил України.

Іван СТУПАК

«НЕБЕСНИЙ ЩИТ–2016»: НАДІЙНІСТЬ ПЕРЕВІРЕНО

Під час проведення навчань основний наголос ставився на раптовості, швидкості, взаємодії і, звичайно, якості виконання завдань

ЗЕНІТНІ РАКЕТНІ ВІЙСЬКА

У підрозділів зенітних ракетних військ на здійснення маршу, маневру та виходу на бойові позиції було обмаль часу. Саме це і відзначає начальник зенітних ракетних військ Командування Повітряних Сил ЗС України генерал-майор Дмитро Карпенко. Адже чи не вперше до практичних заходів одночасно залучалося близько третини частин і підрозділів ЗРВ, окремі з яких подолали до 600 кілометрів. Марші були комбіновані. Техніка переміщалася своїм ходом (зокрема й на гусеничних шасі), на трейлерах та залізничним транспортом.

Завдання для бойових розрахунків ЗРВ типове — розгортання в новому районі, підготовка позиції в інженерному плані та заступання на бойове чергування для прикриття угруповань військ і важливих державних об'єктів.

— Окремі підрозділи отримували завдання на зміну позицій по декілька разів, — говорить генерал-майор Дмитро Карпенко. — Прибули, розгорнулись, доповіли про виконання, відбили імітований удар повітряного супротивника, отримали черговий пакет — і на марш. Радує те, що поставлені завдання виконали всі дивізіони та батареї, більшість яких прибули у визначені райони навіть із випередженням встановлених нормативів.

Зенітно-ракетний комплекс Бук М1 на бойовому чергувані

Крім того, зенітники відпрацювали доставку ракет у визначені райони штатними підрозділами технічних батарей, перевірили забезпечення управління підрозділами зв'язку, а на двох полігонах відшліфували взаємодію з підрозділами протиповітряної оборони механізованих бригад Сухопутних військ. Начальник ЗРВ Повітряних Сил ЗС України зазначає, що саме в цьому напрямі треба суттєво посилювати роботу.

РАДІОТЕХНІЧНІ ВІЙСЬКА

У швидкості виконання завдань нічим не поступалися зенітникам й військовослужбовці радіотехнічних військ Повітряних Сил ЗС України. Зрозуміло, що війська РТВ і так діють на стаціонарних місцях по всій території України, але й тут здійснювалося переміщення окремих зразків радіоелектронної техніки на залізничних платформах на сотні кілометрів від місця дислокації. Тому окремі підрозділи РТВ училися виконувати бойові завдання на нових позиціях, із швидким розгортанням, згортанням та їх раптовою зміною.

Радіотехнічні війська досить вдало відпрацювали завдання з видачі бойової та розвідувальної інформації для авіації та ЗРВ, а також питання взаємодії з підрозділами Сухопутних військ, Військово-Морських Сил та Державної прикордонної служби.

АВІАЦІЯ

Для військових льотчиків кульмінацією «Небесного щита-2016» стала робота авіації по позиціях умовного супротивника на авіаційному полігоні «Широкий Лан».

Ударна авіаційна група, до складу якої увійшли бомбардувальники Су-24М та штурмовики Су-25, завдала ракетно-бомбовий удар по «ворожому» аеродрому та підрозділах прикриття. Екіпажі знищили раніше виявлені позиції зенітних ракетних комплексів середньої дальності та завдали потужного удару по наземних цілях на летовищі. Поки штурмовики та бомбардувальники виконували вогневі завдання на землі, пара винищувачів Су-27 успішно перехопила «ворожі» МіГ-29.

Ефективність дій українських пілотів перевіряли перший заступник начальника Генерального штабу Збройних Сил України генерал-лейтенант Ігор Колесник та командувач Повітряних Сил генерал-лейтенант Сергій Дроздов. При подальшому огляді макетів та мішеней, розташованих на авіаційному полігоні, було встановлено, що ударна група в повному обсязі виконала поставлені завдання.

Дії військової авіації в межах навчання дозволили практично потренуватися не лише протиповітряній обороні Повітряних Сил, а й підрозділам ППО Сухопутних військ, які у складі своїх бригад вдосконалюють бойову майстерність на базі полігона. Вони успішно відпрацювали супровід та протидію авіації за допомогою штатного озброєння та технічних засобів.

Юрій ІГНАТ

АВТОБАН СТАЄ «ЗАПАСНИМ АЕРОДРОМОМ»

Пілот винищувача МіГ-29 відпрацьовує посадку на автобан

Під час практичної фази командно-штабних навчань «Небесний щит-2016» військові льотчики винищувальної та бомбардувальної авіації на літаках МіГ-29 та Су-24 успішно виконали імітацію посадки на визначену ділянку автомобільної дороги. Під час практичних дій були облітані раніше приведені у відповідність до вимог визначені ділянки дороги. Реально посадка не здійснювалась: літаки лише виконали захід на посадку із торканням смуги шасі.

Як зазначив начальник штабу — перший заступник начальника авіації Командування Повітряних Сил генерал-майор Ігор Янушевич, на жаль, на сьогодні в Україні практично немає доріг, на які можливо здійснити посадку літака, оскільки ділянка автотраси повинна відповідати певним вимогам. Вона має бути завдовжки не менше 3 км, поруч не має бути ліній електропередач та перешкод, зокрема великих й малих будівель. І, звичайно, асфальт на ділянці дороги повинен бути зміцнений спеціальною підложкою, адже літак маже просто продавити його.

ДЛЯ ЛЬОТЧИКА ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗАЙТИ НА ПОСАДКУ НА ДІЛЯНКУ АВТОБАНУ — НЕ ПРОБЛЕМА

До речі, раніше на території Україні було кілька десятків ділянок доріг разом із узбіччями, які відповідали всім цим вимогам. Та з часом вони були самовільно забудовані ресторанами чи АЗС, стали непридатними для посадки через зношення дорожнього полотна, встановлення рекламних щитів, різноманітних обмежувачів по боках та безлічі знаків тощо. Ситуація, яка зараз склалась в Україні через російсько-терористичну загрозу, знову привернула увагу військових до можливості використання вітчизняних автошляхів як «запасних аеродромів».

За словами генерал-майора Ігоря Янушевича, облаштування таких ділянок вартує дешевше, аніж утримання великої кількості запасних летовищ. До того ж для будь-якого льотчика Повітряних Сил зайти на посадку на ділянку автобану, який інколи навіть ширший за аеродромну смугу, — не проблема.

— Головною метою виконання імітаційної посадки на ділянку автошляху під час навчань стала демонстрація спроможності наших льотчиків виконати цей елемент, — коментує генерал-майор Ігор Янушевич. — Немає потреби додатково тренуватися чи відпрацьовувати повну посадку, адже всі льотчики знають особливості її виконання. Найголовніша проблема — мати такі дороги. Необхідні лише зусилля уряду, аби знайти відповідні кошти на цільові програми Державного агентства автомобільних доріг України з облаштування таких ділянок. Нам вони потрібні.

Зараз, виконуючи заявки Міністерства оборони, служби «Укравтодору» займаються приведенням доріг до нормативних вимог, тобто порядок визначено, справа поступово робиться.

Оксана УРЕТІЙ

Саме такий російський БПЛА типу «Орлан-10» був знищений неподалік Краматорська

ПРОТИВНИК ЗМІНЮЄ ТАКТИКУ ЗАСТОСУВАННЯ БПЛА

А це вимагає від наших зенітників нестандартних підходів до виконання бойових завдань

Усі пам'ятають обстріл бойовиками Краматорська з РСЗВ «Смерч» 10 лютого 2015 року. Але мало хто знає, що за 20 хвилин до цього в районі місцевого аеродрому українські засоби ППО (ЗРК «Бук-М1») знищили російський безпілотний літальний апарат (БПЛА) типу «Орлан-10», який вів дорозвідку та корегування вогню «Смерчів». Якби не вправність українських зенітників, результативність ворожого обстрілу була б набагато жахливішою.

За словами старшого офіцера відділу бойового забезпечення зенітних ракетних військ Командування Повітряних Сил ЗС України полковника Анатолія Гончарука, підрозділи регулярного російського війська, а також незаконні збройні формування активно використовували БПЛА з метою ведення оперативно-тактичної і тактичної розвідок, встановлення радіоперешкод та виконання інших спеціальних завдань. Зокрема й ударного характеру…

Наприклад, зафіксовано використання російських БПЛА таких типів, як «Орлан-10», «Дозор-100», «Дозор-600», «Гранат-4», «Форпост» з глибиною розвідки до 300 км. Злітають ці апарати з території РФ за 15–20 км до державного кордону України. Час їхнього перебування над українською територією може сягати до 16 годин. Крім того застосовуються неідентифіковані тактичні БПЛА з глибиною розвідки до 5–10 км.

За словами полковника Анатолія Гончарука, у протидії ворожим безпілотникам наші підрозділи набули певного практичного досвіду. Знищення російського «Орлана» це підтверджує.

До речі, саме завдяки системі протиповітряної оборони України у квазіреспубліках Донбасу так і не з'явилася власна авіація з купленими в найближчому «воєнторзі» бойовими літаками.

За два роки в умовах АТО зенітні ракетні війська набули чималого досвіду з тактики ведення бойових дій. Здійснено ретельний аналіз і зроблені висновки, які неодмінно будуть відображені у змісті завдань, організаційно-штатній структурі, кількості та номенклатурі штатного озброєння відповідних частин та підрозділів.

— Під час АТО свою ефективність довели мобільні системи зенітного ракетного прикриття, які створювалися на основі мобільних сил і засобів як безпосередньо ППО Сухопутних військ, так і ЗРВ ПС ЗС України, — розповідає полковник Анатолій Гончарук. — Враховується досвід локальних воєнних конфліктів з широким використанням маневру в територіально обмеженому районі. У цьому контексті особливої уваги потребує вивчення досвіду бойового застосування підрозділів, озброєних ЗРК «Бук-М1», «ОСА-АКМ», ЗРАК 2С6 «Тунгуска», ЗРК «Стріла-10М».

За словами полковника Гончарука, особливо на початку проведення АТО противник активно застосовував БПЛА з метою виявлення місць зосередження угруповань українських військ. Використовуючи сучасні безпілотники, вони вели аеророзвідку, не входячи в зони ураження засобів ППО, та вивчали ефективність роботи власних засобів РЕБ, які встановлювали на БПЛА.

— Подолання нашої системи ППО безпілотними літальними апаратами здійснювалось на ділянках між зонами ураження засобів ППО Сухопутних військ та ЗРК «Бук-М1», — розповідає полковник Анатолій Гончарук. — У зонах ураження ЗРК «Оса-АКМ» БПЛА застосовували активні перешкоди для подолання РЛС. Через заглушення активними радіоперешкодами ЗРК «Оса-АКМ» та для подальшого недопущення ведення повітряної розвідки ворожими БПЛА неодноразово приймалося рішення на бойове застосування ЗРК «Бук-М1».

Згодом противник змінив тактику застосування БПЛА. Безпілотники виходять у райони виконання завдань по території, контрольованій терористами. Вони почали використовувати групи по 2–3 літальні апарати. Радіотехнічні війська Повітряних Сил ЗС України неодноразово підтверджували одночасну робооту безпілотників у одній точці на різних висотах.

ЗАВДЯКИ СИСТЕМІ ПРОТИПОВІТРЯНОЇ ОБОРОНИ УКРАЇНИ У КВАЗІРЕСПУБЛІКАХ ДОНБАСУ ТАК І НЕ З'ЯВИЛАСЯ ВЛАСНА АВІАЦІЯ З КУПЛЕНИМИ В НАЙБЛИЖЧОМУ «ВОЄНТОРЗІ» БОЙОВИМИ ЛІТАКАМИ

Скажімо, якщо у групі три безпілотники, то перший веде розвідку з висоти 1000–1500 м, другий — це БПЛА радіоелектронної боротьби, третій — ретранслятор, який здійснює передачу розвідувальної інформації центру управління (висота 4,5–5 км та більше). Частіше в групі два апарати — розвідник та ретранслятор. Імовірно, що в групах з двох БПЛА на розвіднику встановлено додаткове обладнання для створення активних шумових перешкод.

Такі «хитрощі» в застосуванні ворожих БПЛА наші військові фіксують дедалі частіше. Це вимагає постійної зміни тактики протидії та використання нестандартних підходів у виконанні бойових завдань. Як стверджують самі охоронці неба, боротьба з ворожими безпілотниками за наявних сил і засобів значною мірою перетворилася на «творчий процес», у якому перемагають розумніші, кмітливіші та винахідливіші. Зважаючи на те, що наші зенітники та фахівці радіотехнічних військ у цьому "творчому поєдинку" намагаються бути на крок попереду, ворог вимушений постійно змінювати тактику та бути стриманішим у використанні БПЛА.

Юрій ІГНАТ

БОЙОВІ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ТА ЗВ'ЯЗКУ БУДУТЬ УДОСКОНАЛЕНІ

Нещодавно на базі однієї з частин зв'язку Київського гарнізону відбувся огляд зразків новітньої техніки та обладнання, які одна з відомих світових компаній пропонує до прийняття на озброєння в українському війську. На презентації, окрім представників Збройних Сил України, були присутні фахівці з інших вітчизняних військових формувань, які також є потенційними замовниками представлених систем зв'язку.

— За результатами демонстрації тактичних систем зв'язку та елементів бойової системи управління, представлених провідними світовими виробниками, а також за підсумками їхніх випробувань керівництво Збройних Сил визначиться з тим, яку з представлених систем буде прийнято на озброєння, — розповів начальник військ зв'язку Збройних Сил України — начальник Головного управління зв'язку та інформаційних систем ГШ ЗС України генерал-майор Володимир Рапко.

При цьому посадовець зауважив, що запровадження у Збройних Силах новітньої автоматизованої системи управління значно підвищить ефективність управління частинами та підрозділами Українського війська, розширить можливості застосування за призначенням. Також начальник військ зв'язку Збройних Сил України — начальник Головного управління зв'язку та інформаційних систем ГШ ЗС України зазначив, що війна, розв'язана проти України з боку Російської Федерації, спонукає до скорішого впровадження у військах новітніх автоматизованих систем управління. На їхнє придбання державою виділені необхідні кошти, тож у подальшому практичне використання захищених автоматизованих комплексів зв'язку гарантовано підвищить бойову спроможність наших військ, ефективність застосування артилерії, танкових та механізованих підрозділів.

— Навіть на сьогодні наша система зв'язку досить стійка до впливу РЕБ противника, але щоб досягти цього, ми поки що застосовуємо деякі організаційні та технічні заходи. А от технології, продемонстровані під час показу, цілком безпечні. Ці системи зв'язку перешкодостійкі й апріорі не можуть бути пригнічені або ушкоджені наявними засобами РЕБ супротивника, — наголосив генерал-майор Володимир Рапко.

Він додав, що ситуація з організацією зв'язку в Збройних Силах України докорінно змінилася протягом останніх років. Підрозділи, які залучають до проведення АТО, переважно забезпечені цифровою технікою зв'язку. При цьому в бойових підрозділах практично не залишилося аналогової техніки радянського виробництва.

— Ми забезпечили бойове управління на достатньому рівні, і зараз ці системи управління, засоби та комплекси зв'язку вдосконалюються, — наголосив начальник Головного управління зв'язку та інформаційних систем ГШ ЗС України.

Іван СТУПАК

Під час огляду новітньої техніки та обладнання для військ зв'язку

СТВОРЕННЯ ПРОФЕСІЙНОГО СЕРЖАНТСЬКОГО КОРПУСУ

Є ОДНІЄЮ З ГОЛОВНИХ ПЕРЕДУМОВ ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЇ ВІЙСЬКА

До кінця року всі частини бойового складу планується перевести на нову структуру. Зокрема, вводитимуться посади головного сержанта роти, головного старшини батальйону, полку та бригади

Основними завданнями оборонної реформи на поточний момент є набуття Збройними Силами України необхідного рівня боєготовності та досягнення повної сумісності з країнами-членами НАТО. Відтак формування професійного сержантського корпусу є складовою цього процесу.

За словами головного старшини ЗС України — начальника Управління по роботі з сержантським складом Генерального штабу ЗСУ старшого прапорщика Олександра Косинського, військова служба за контрактом нині набуває певної популярності. З початку року призвані майже 45 тисяч осіб, а до кінця 2016-го планується залучити ще близько 25-30 тисяч. Водночас у Збройних Силах України є майже 55 тисяч посад сержантського та старшинського складу, і комплектувати їх необхідно підготовленим персоналом, здатним виконувати службові обов'язки.

Нині створення та розвиток професійного сержантського корпусу відбувається відповідно до положень Концепції розвитку професійного сержантського і старшинського складу, затвердженої наказом Міністра оборони. Основні напрямки, які вона визначає, — це розвиток структури сержантського складу (нові посади й військові звання).

Збори сержантів Збройних Сил України на Житомирському полігоні

— До кінця 2016-го плануємо завершити стовідсоткове переведення частин бойового складу на нову структуру. Відповідно вводимо посади «головний сержант роти», «головний старшина батальйону, полку та бригади». Також плануємо запровадити сержантські посади в органах управління (штабів) різного рівня, адже не може кар'єра сержанта закінчуватися на рівні бригади. У країнах НАТО це звичайна практика, — розповів старший прапорщик Олександр Косинський.

СИСТЕМА ПІДГОТОВКИ ВДОСКОНАЛЮЄТЬСЯ

Професійна армія чи ні — визначає саме система підготовки, бо, обійнявши певну посаду, військовослужбовець не стає фахівцем своєї справи одразу. Це відбувається лише тоді, коли він, поетапно проходячи відповідні курси, набуває необхідних знань та навичок.

Зараз у Збройних Силах України діє трирівнева система вишколу сержантів: базовий, середній та вищий рівень. Проте вона не надто досконала. Наприклад, щоб сержанту набути середнього рівня підготовки, йому потрібно навчатися два з половиною роки у військовому коледжі. Не кожен командир відпустить підлеглого на такий термін, тим паче, що цього контрактника, який відбуває на навчання, виключають із списків частини. Водночас сьогодні немає фахової підготовки сержантів за кожним рівнем. Той же коледж дає в основному загальновійськові знання.

Тож система підготовки зазнає суттєвих змін. Вона буде чотирирівневою й максимально наближеною до тієї, яка діє в арміях країн НАТО. Вводитимуть короткострокові курси, термін навчання на яких становитиме не більше трьох місяців. На них готуватимуть сержантів для виконання обов'язків на конкретній посаді. Наприклад, на базовому рівні навчатимуть командирів відділення чи командирів танка, на середньому — головних сержантів взводу та роти, на підвищеному — головних старшин батальйону, на вищому — головних старшин полків, бригад і вище.

Зауважимо, що цей вишкіл розділять на курси лідерства та фаховий тренінг. Згадані курси проводитимуть у центрах підготовки сержантського складу, які зараз створюють і розбудовують. Вони мають стати закладами, аналогічними школам чи академіям сержантів, які є в країнах НАТО. А от фахову підготовку організовуватимуть у навчальних центрах та військових вишах, зокрема, в Національному університеті оборони України.

Наразі у «Десні» створений 197-й центр підготовки сержантського складу, де згідно зі штатом не існує жодної офіцерської посади. Усі інструктори там — сержанти, які навчалися за кордоном і мають необхідні знання та навики.

— Нещодавно цей навчальний центр відвідала експертна група Північноатлантичного альянсу й високо оцінила його роботу як дуже наближену до того стандарту, за яким працюють натовські школи сержантів, — розповів головний старшина ЗС України старший прапорщик Олександр Косинський. — Загалом у навчальних центрах ЗС України нині передбачено 1700 посад інструкторів. 360 з них ми вже підготували, ще 800 плануємо підготувати до кінця року. Цю роботу здійснюємо за допомогою інструкторів із Литви, Латвії та США.

Крім того, наші сержанти навчаються за кордоном у відповідних сержантських школах Німеччини, Литви, Польщі та Швейцарії. Наразі один військовослужбовець сержантського складу проходить вишкіл у найвищій академії головних сержантів сухопутних військ США в Ель-Пасо.

Надзвичайно важливим під час формування корпусу українських професійних сержантів відповідно до стандартів НАТО є оволодіння ними іноземною мовою.

— У процесі підготовки наших сержантів, окрім розвитку їхніх професійних навичок, ми приділяємо підвищену увагу й вивченню англійської мови, адже без цього важко уявити практичну взаємодію з підрозділами країн-членів НАТО і взагалі реформування Збройних Сил у напрямку наближення до стандартів Альянсу, — зазначив головний старшина Збройних Сил України.

ОСУЧАСНЕННЯ РОЗПОДІЛУ ПОВНОВАЖЕНЬ

На переконання експертів, протягом багатьох років функції сержантів в українській армії були значно звужені, а їхні дії зводилися в основному до підтримання належного рівня дисципліни серед особового складу. До початку АТО нерідко можна було бачити, як офіцер проводив елементарні заняття з солдатами. Але цим повинні займатися саме сержанти. Вони мають бути спроможні взяти на себе основне навантаження щодо бойового навчання, виховання та забезпечення повсякденної діяльності особового складу.

— Це передбачає чіткий розподіл повноважень і відповідальності між офіцерами та сержантами. Як кажуть наші партнери в НАТО, сержантський корпус — це становий хребет збройних сил. Офіцери повинні розробляти плани, а наше завдання — втілювати їх у життя й піклуватися про солдата, дбати про його навченість, моральний стан та безпеку, — наголошує головний старшина Збройних Сил України. — Цьогоріч ми також внесли зміни у функціональні обов'язки сержантського складу. Їх розробляли на основі досвіду АТО та збройних сил країн-партнерів. Нові обов'язки затверджені начальником Генерального штабу, й зараз проводиться робота щодо внесення їх у Статути Збройних Сил України.

КОНТРАКТНИКАМ НЕОБХІДНА МОТИВАЦІЯ

Нині проводиться робота також із удосконалення системи мотивації до проходження служби на сержантських та старшинських посадах. Це насамперед забезпечення соціального захисту військовослужбовців цих категорій і підвищення рівня їхнього грошового забезпечення. І вже зараз є певні зрушення у цих питаннях. З 1 червня 2016 року сержанти отримуватимуть надбавку, яка становитиме від 500 до 1200 гривень щомісячно, залежно від вислуги років та посади.

Значна увага приділяється і забезпеченню контрактників житлом. Сьогодні вони, окрім отримання службової квартири, мають змогу проживати в переобладнаних казармах поліпшеного типу на території військових частин. Також уряд уже схвалив проект Закону України «Про внесення змін до статті 12 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», який передбачає запровадження виплати компенсації за піднайом житла для військовослужбовців військової служби за контрактом у разі відсутності можливості їхнього розміщення в спеціально пристосованих казармах або сімейних гуртожитках.

— Це також є позитивним моментом для нашої системи кадрового менеджменту, бо люди зможуть переміщуватися по різним місцям служби, винаймати собі житло, і відповідно в них буде можливість розробити систему ротації кадрів, як в інших країнах, — зазначив головний старшина ЗС України.

Роман ВУС

Морпіхи готові до оборони в районі зосередження

Кращий захист — непомітність

МАСШТАБНІСТЬ, МОБІЛЬНІСТЬ І НАТИСК —

ГОЛОВНІ АКЦЕНТИ НАВЧАНЬ МОРСЬКИХ ПІХОТИНЦІВ

Українські військові моряки відпрацьовують заходи щодо блокування військ умовного противника, які вторглися на нашу територію

Підрозділи морської піхоти та артилеристи Військово-Морських Сил ЗС України активно відпрацьовують навчально-бойові завдання в межах комплексу навчань, які тривають на території південних областей України та в зоні відповідальності національного військового флоту в прибережних районах.

За словами заступника командира Одеського окремого батальйону морської піхоти ВМС ЗС України підполковника Геннадія Шеремета, в ході навчань морської піхоти особовий склад за підтримки авіації здійснює охорону і оборону важливих об'єктів інфраструктури, захищає узбережжя від висадки морського десанту противника, протидіє та знищує диверсійно-розвідувальні групи, переправляється через водну перешкоду, бориться з повітряним десантом тощо. В навчаннях задіяні підрозділи всіх окремих батальйонів та бригади морської піхоти, що дозволить значно покращити систему управління та взаємодії.

ЗАВДАННЯ — ЗДІЙСНИТИ ВОГНЕВЕ УРАЖЕННЯ НАСТУПАЮЧОГО ПРОТИВНИКА ТА ПОВНІСТЮ ЙОГО ЗНИЩИТИ

Морпіхи десантно-штурмового підрозділу здійснили повітряне десантування з літаків морської авіаційної бригади та зайняли оборонні позиції в районі зосередження. За задумом навчань, українські військові моряки відпрацюють заходи щодо блокування військ умовного противника, які раптово вторглися на нашу територію. В подальшому стоїть завдання спільно з ракетно-артилерійськими підрозділами ВМС ЗС України здійснити вогневе ураження наступаючого противника та повністю його знищити.

Крім того, «чорні берети» в умовах, максимально наближених до бойових, виконують завдання з тактичного переміщення по сільській та міській місцевостях, взяття під контроль основних об'єктів інфраструктури, закріплення в населеному пункті. Також відпрацьовується алгоритм практичних дій щодо штурму будівель та їхньої оборони, знешкодження ворога в цих спорудах, звільнення заручників, відбиття ворожих атак, зайняття наступних позицій з подальшою їхньою зачисткою від збройних формувань противника.

Коротко підсумовуючи перебіг навчань, можна сказати, що вони масштабні, показують мобільність війська та його спроможність чинити адекватний натиск на ворога.

Віталій ПАНЧИШИН

ТРЕНУВАЛИСЯ У БАРОКАМЕРІ НА ГЛИБИНІ ДО 60 МЕТРІВ

У румунській Констанці в межах міжнародних навчань з водолазної підготовки Eurasia Partnership Dive 2016 моряки з різних країн набували фахового досвіду за стандартами НАТО. У багатонаціональних заходах узяли участь і українські водолази.

Учасники навчань ознайомилися з курсом теоретичної підготовки водолазів, а також брали участь у практичних тренуваннях з підводного пошуку, ідентифікації і знешкодження вибухонебезпечних предметів.

— Румунські інструктори ділилися досвідом з підводно-технічних водолазних робіт, прийомами підготовки до підводних занурень та медичним забезпеченням водолазних спусків, — розповів заступник начальника пошуково-рятувальної служби Військово-Морських Сил ЗС України капітан 2 рангу Олексій Нестеров. — Крім того, багато учасників мали можливість переконатися в перевагах техніки та засобів забезпечення водолазних робіт, які перебувають на озброєнні країн-членів НАТО.

Слід зазначити, військові водолази з різних країн долучилися до практичного виготовлення тротилових підривних зарядів, здійснили їхнє закладання та привели в дію вогневим і електричним способами. Крім того, представники ВМС ЗС України провели тривалі тренування у барокамері на глибині до 60 метрів, а також ознайомилися з можливостями водолазного центру ВМС Румунії, тактико-технічними характеристиками пошуково-рятувального судна Grigore Antipa та катера забезпечення водолазних робіт Venus.

— Дуже цікаво було ознайомитися з тенденціями розвитку водолазного спорядження та засобами забезпечення підводних спусків, а також тактикою дій колег із провідних країн світу, — ділиться враженнями технік аварійно-рятувального загону ВМС ЗС України мічман Олександр Ткачук. — Окрім того, ми мали можливість обмінятися досвідом щодо організації проведення навчання за водолазними кваліфікаціями, а також ознайомитись і засвоїти тактичну мовну лексику під час проведення занурень.

Євгеній СИЛКІН

Під час навчань інструктори ділилися досвідом з підводно-технічних водолазних робіт

Захисник «опорника» із позивним «Береза» готовий за потреби вести вогонь у відповідь по супротивнику

ПЕРЕДОВИЙ «ОАЗИС» НАДІЙНО ТРИМАЄ ОБОРОНУ

Від російських найманців нашу позицію відділяють півтора кілометра

А от і наш «нуль», який прикриває Луганський напрям, — промовив заступник командира 25-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь», одночасно заглушаючи двигун автомобіля. Полишаючи розпечений салон (температура того дня сягнула 34 градусів за Цельсієм), мимоволі подивився на годинник, зафіксувавши, що були в дорозі більше двох годин. Решту шляху до «опорника» долали пішки. Чим ближче підходили, тим виразнішим ставав запах їжі, яку готували просто неба, підтверджуючи тезу, що війна війною, а обід — за розкладом. Перший з бійців, що помітив, як ми спускаємося з бруствера, повернувши голову ліворуч, голосно промовив: «Худий», до тебе керівництво прибуло...» Тоді побачив фотоапарат, що висів у мене на шиї, та з усмішкою додав: «Для фотосесії...»

Обводячи поглядом оголені торси бійців, я намагався вгадати, хто ж з них найбільше відповідає цьому позивному. Несподівано на нього відгукнувся кремезний чоловік міцної статури з атлетичною фігурою, який почав рухатися нам назустріч. Як потім з'ясувалося, свого часу він проходив службу на посаді командира взводу в батальйоні спецпризначення Національної гвардії України, де приділялося достатньо уваги фізичній підготовці. Після розформування цієї силової структури 1999 року, встиг попрацювати і водієм, і охоронцем банкіра. Але коли розпочалася антитерористична операція на Сході України, під час другої хвилі мобілізації у червні 2014-го пішов добровольцем до військкомату, яким був зарахований до батальйону «Київська Русь».

— Здоров будь, «Худий», а ти все ніяк не гладшаєш? — із усмішкою промовив заступник комбата. — І тобі не хворіти, «Кавказе», поки так пече, мені це не загрожує, — усміхнувшись у відповідь сказав командир «опорника» та міцно потис простягнуту для вітання руку. І, повернувшись у мій бік, додав: «Вітаю вас в «Оазисі». Побачивши, що я почав озиратися навколо, пояснив: «Хоча води тут і немає, але на цьому місці раніше було болото, яке з часом повністю висохло. Тож за аналогією ми й закріпили таку назву за цією позицією.

Командир «Оазису» із позивним «Худий»

На щастя, доба перед нашим відвідуванням видалася напрочуд спокійною, в бік цієї позиції не було здійснено жодного пострілу.

— Але такі дні можна порахувати на пальцях однієї руки, — супроводжуючи мене по «опорнику», продовжив розповідь «Худий». — Зазвичай бойовики обстрілюють нас практично щодень. Причому обстріл може розпочатися будь-якої миті, тож ми завжди напоготові. Якщо ж нашу бесіду перервуть у такий спосіб, то найближче укриття розташоване там (показує рукою напрямок, куди належить рухатися). Найчастіше нас «криють» із 82 та 120-міліметрових мінометів, станкових протитанкових гранатометів, а інколи ведуть вогонь із важкої артилерії калібру 152 мм. Інтенсивність обстрілів теж різна — від декількох годин до двох днів поспіль із невеличкими інтервалами на перезаряджання. Проте це не означає, що ми є хлопчиками для биття, адже щоразу, аби охолодити зухвалість російських окупантів, відкриваємо вогонь у відповідь із не заборонених Мінськими домовленостями зразків озброєння. Після цього, як правило, наступає затишшя.

В ОСНОВНОМУ ПО «ОАЗИСУ» ВЕДУТЬ ВОГОНЬ ІЗ 82 ТА 120-МІЛІМЕТРОВИХ МІНОМЕТІВ, СТАНКОВИХ ПРОТИТАНКОВИХ ГРАНАТОМЕТІВ, А ІНКОЛИ Й З ВАЖКОЇ АРТИЛЕРІЇ КАЛІБРУ 152 ММ

За розмовою непомітно дісталися до одного із спостережних постів.

— Як обстановка, «Друїде», звернувся «Худий» до підлеглого, який у той момент уважно спостерігав у бінокль за територією супротивника, відстань позицій якого від наших — 1500 метрів.

— Усе спокійно, — пролунало у відповідь, — підозрілих рухів непомітно.

— Проте в нічний час доби нам доводиться підвищувати пильність, коли активізуються диверсійно-розвідувальні групи, — вже мені говорить командир «опорника». — Вони висуваються невеликими групами — до 10 осіб, намагаючись проникнути вглиб території, виявивши слабкі місця в нашій обороні. Але поки що в них не було жодної вдалої спроби.

Як приклад командир пригадав нещодавню ситуацію, коли ворожа ДРГ вночі намагалася прикрити відхід снайпера, який напередодні вранці зайняв позицію і впродовж дня обстрілював наш «опорник», добряче попсувавши нерви хлопцям. Коли це було виявлено, то по групі відкрили прицільний вогонь зі стрілецької зброї, завдавши супротивнику відчутних втрат і змусивши його ретируватися.

— А за дві ночі перед вашим приїздом на тому боці зафіксували велику колону техніки, яка прибувала протягом півтори години. У нас виникло враження, що ворог збирається піти в наступ, тож зайняли вогневі позицій і приготувалися дати гідну відсіч, — продовжує розповідь командир «Оазису». — Але, на щастя, цього не сталося. Припускаємо, що швидше за все в російських окупантів відбулася чергова ротація, тож тепер нам слід очікувати збільшення інтенсивності обстрілів...

...Після відвідин однієї з наших передових позицій з'явилося відчуття, що хоча її захисники і виснажені як обстрілами, так і спекою, але вони все витримають, бо усвідомлюють, що боронять рідну землю, а також упевнені в перемозі. Також хочеться їм побажати, щоб цілковита тиша на позиціях встановлювалася дедалі частіше.

Сергій ВОРОНКОВ

«НЕ УЯВЛЯЮ СВОГО МАЙБУТНЬОГО БЕЗ ВІЙСЬКОВОГО ОДНОСТРОЮ»

Водій кулеметного взводу старший солдат військової служби за контрактом Віталій у зоні антитерористичної операції майже з самого початку її проведення.

У вересні 2014 року у складі 14-го батальйону територіальної оборони «Черкаси» тримав оборону поблизу Старогнатівки.

— Там я зрозумів, що таке війна, — розповідає Віталій. — Противник використовував важку артилерію та техніку, намагався будь-що вибити нас. Збільшував кількість та інтенсивність обстрілів, але нашу ділянку оборони бойовики так і не здолали.

Тоді Віталій втратив близького товариша з Умані, з яким разом пішли воювати. Під час чергового обстрілу з артилерії та танків його було важко поранено. Віталій чув заклики товариша про допомогу, але через інтенсивний обстріл наблизитись до нього не було можливості. Лише через 15 хвилин, коли обстріл вщух, Віталій підібрався до побратима, та було вже запізно...

— Своїм батькам казав, що я далеко від передової, — хмуриться Віталій. — Але вони якось побачили мене по телевізору. Мама дуже хвилювалася, коли я не міг з нею кілька днів зв'язатися. Саме тоді всі мої речі та мобільний згоріли в підбитій БМП.

Після демобілізації хлопець повернувся до рідної Умані. Втім довго вдома не затримався, підписав контракт з оборонним відомством та продовжив службу в 93-й окремій механізованій бригаді.

Сьогодні Віталій боронить країну на одному з передових опорних пунктів у Луганській області.

— Він має міцні нерви, виважені думки та неабиякий бойовий досвід, — відгукуються про хлопця бойові побратими. — Неодноразово доводив свій професіоналізм під час виконання бойових завдань.

Незабаром у Віталія спливає термін першого контракту. На запитання, що він планує на майбутнє, хлопець знизує плечима та все ж ділиться планами: «Я вмію добре воювати, а тому деякий час перепочину вдома, захищу дипломну роботу та повернуся до свого підрозділу. Адже не уявляю свого майбутнього без військового однострою».

Дмитро ЧАЛИЙ

Старший солдат військової служби за контрактом Віталій

«НЕ МАЮ ПРАВА ЗЛАМАТИСЯ

ЗАРАДИ ДІТЕЙ ТА ПАМ'ЯТІ ПРО СВОГО ЧОЛОВІКА»

Марія Книш підписала контракт зі Збройними Силами після загибелі коханого

Нещодавно випадок звів мене із дивовижною жінкою — сержантом медичної роти 95-ї окремої аеромобільної бригади Марією Книш. Позаторік, іще цивільною, вона пережила страшну трагедію: у липні 2014-го під час проведення батальйонною тактичною групою операції зі знищення бойовиків неподалік села Діброва Шахтарського району Донецької області загинув її чоловік — старший сержант ЗС України Олександр Книш. Без батька залишилися двоє маленьких дітей — Артем і Арина. Марія Миколаївна мужньо витримала це випробування, а згодом вирішила продовжити справу коханого й уклала торік контракт на службу у війську.

Спершу кілька слів про Олександра Книша, який віддав ратній справі майже півтора десятиліття свого короткого, але героїчного життя. По закінченні строкової служби він став контрактником, командиром мінометного розрахунку 95-ї окремої аеромобільної бригади. Двічі брав участь у миротворчій місії ООН в Іраку — 2003-го та 2004 року. На передову в районі АТО потрапив у квітні 2014-го. У листопаді того ж року його нагородили орденом «За мужність» III ступеня. Посмертно…

— У нас була чудова сім'я. Ми прожили сім щасливих років. Нашим найціннішим надбанням є двоє діток — Артему зараз 8, а Арині — 6 років. Сашко направду завжди марив службою, буквально жив армією, не уявляв себе в іншій ролі. І зараз я краще розумію його мотивацію, як і те, чому хлопці приходять до його могили й несуть вінки із надписом «Найкращому сержанту», — розповідає Марія Книш. — Його дуже поважали як справедливу, совісну людину. Своєрідним проявом того, що я не змирилася з цією втратою, є підписаний контракт із Збройними Силами. І от уже двічі побувала в АТО...

У ході того фатального для Олександра бою було 12 поранених, а її Сашко, тринадцятий, загинув. Марія припускає, що причиною того стала відсутність поряд медика, адже командир мінометного розрахунку зазнав одиночного осколкового поранення сонної артерії. Досвідчений медик міг вжити заходів для порятунку сержанта. Утім його вже не повернути, а необхідні висновки з цієї історії потрібно робити вже заради живих побратимів Книша.

Попри ще кровоточиву рану в душі, Марія усміхається, згадуючи чоловіка, з теплотою розповідає про роки, прожиті разом.

— Саша з любов'ю називав мене «жончик», я ж його просто звала Книшем, — каже одягнена в однострій десантника співрозмовниця. — Я щаслива була у шлюбі, хоча мій сержант постійно перебував на службі, а я — з дітьми. Прагнула його зрозуміти. Я бачила, наскільки ревно він любить армію. Сашко навіть не дозволяв мені прати його однострій. Сам усе робив, випрасовував форму. Я його пам'ятаю завше підтягнутим, він не вживав алкоголю і, уявіть, до трагедії й не знала, що палить. Коли ж хлопці привезли на його могилу цигарки і розповіли, що на службі чоловік курив, а вдома ні, мене охопила істерика…

— Хто допоміг пережити цю трагедію? — запитую в Марії Миколаївни.

— Мої діти. Я знаю, що мені потрібно ставити нашу малечу на ноги, — відповідає вона. — І дати їм найкраще. І водночас хотіла зрозуміти, за що Сашко так сильно прикипів до війська. Наскільки в кайф йому було бігати, стріляти, стрибати із парашутом. Тепер і я поволі відкриваю усе нові грані військової справи. Прийшла у бригаду в травні, а у вересні вже зробила перші чотири стрибки з парашутом. Хлопці, звісно, жаліли, стримували: «Може, не треба, у тебе ж дітки!» Але, переступаючи через рампу, була стовідсотково впевнена: Книш неодмінно оберігатиме свого «жончика». І цей крок робила без вагань і страху. Десантники казали, що в них виникало враження, ніби це вже мій сотий стрибок. Так само Сашко мене і в зоні АТО оберігає. А коли треба зробити важливий крок, завше раджуся зі своїм Книшем, подумки уявляючи, як би він діяв у певній ситуації. Інколи здається, що він підходить і говорить: "Ти впораєшся!"

Армія дуже гартує людину, дає упевненість у своїх силах. На переконання Марії Книш, вона вже не така, якою була до 2015-го. І їй служба дедалі більше подобається. Життя триває, але його наповнення змінилося кардинально. Зокрема, ширшим стало коло спілкування, з'явилися нові друзі, цікаві традиції. Як медик сержант дуже зросла саме у АТО, бо мала неабияку практику. Зауважує, що з бійцями варто частіше відверто говорити, така моральна підтримка їх окрилює, надихає, розвантажує психологічно.

МАРІЯ ПРИЙШЛА У БРИГАДУ В ТРАВНІ, А У ВЕРЕСНІ ВЖЕ ЗРОБИЛА ПЕРШІ ЧОТИРИ СТРИБКИ ІЗ ПАРАШУТОМ. ПЕРЕСТУПАЮЧИ ЧЕРЕЗ РАМПУ, БУЛА СТОВІДСОТКОВО ВПЕВНЕНА: КНИШ НЕОДМІННО ОБЕРІГАТИМЕ СВОГО «ЖОНЧИКА»

— Коли вперше вирушала на Схід держави, не знала, куди поїду. Та як поверталася, цілувала житомирську землю! І всім кажу: завдяки нашим хлопцям на фронті ми тут можемо вільно ходити й дихати українським повітрям на повні легені. Там, на передовій, усе зовсім інше. І коли бачите бійця АТО — дякуйте йому за мирне небо.

Діткам Марія Книш розповідає, що їхній татко герой і ним належить пишатися. Найважче було сину, бо він із татом мав сильний зв'язок.

— Пам'ятаю, як прийшла ота чорна звістка, як мене накололи якимись препаратами і забрали дітей, — каже Марія. — А наступного дня мама привела сина — йому незабаром мало виповнитися шість рочків. Артем присів мені на ноги та й каже: «Мамо, тепер моє дитинство завершилося, адже я залишився головним чоловіком у сім'ї». І ще один штрих про те, як рано подорослішав Артем. Якось ми прийшли до знайомих на свято. Гості були парами, дехто разом кружляв у танку. А мені душу розривала невимовна туга... По щоках покотилися сльози. Син підійшов і запросив до танцю. І ніжно пригулився своїм теплим, іще таким маленьким тільцем. Це так зворушливо згадувати… Мій плач здебільшого «бачить» подушка — ніхто, тим паче діти, не повинні цього помічати, бо я не маю права зламатися. Заради дітей та пам'яті про мого Книша…

Геннадій КАРПЮК

10 МІСЯЦІВ — НА ПОЗИЦІЯХ НЕПОДАЛІК ШАХТИ «БУТОВКА»

На рахунку «Боді» чимало успішно виконаних бойових завдань

— Це людина, яка в жодному разі не відсиджуватиметься в тилах, — так характеризують товариші одного з бійців 93-ї окремої механізованої бригади, механіка-водія БМП-2 солдата військової служби за контрактом Богдана з майже однойменним позивним «Бодя». На його рахунку десятки успішно виконаних бойових завдань на лінії зіткнення з противником.

А розпочалося все для Богдана восени 2014-го, коли він із товаришами взяв участь у перших боях поблизу Пісків. Відтоді Богдан упродовж п'яти місяців у складі свого підрозділу стримував щоденні спроби противника прорватися вглиб нашої оборони. Раз по раз ворог «накидав» міни, затим намагався атакувати.

Солдат військової служби за контрактом з позивним «Бодя»

Торік хлопець пройшов нові випробування долі, коли десять місяців поспіль йому доводилося обороняти позиції неподалік шахти «Бутовка».

— Це одна з найгарячіших точок на карті проведення АТО. По той бік був добре озброєний противник. Тоді відстань між нами становила якісь 250–300 метрів, — розповідає Богдан.

Під час одного з нічних чергувань на спостережному пункті Богдан відчув тривогу, щось підказувало йому про небезпеку. І недаремно…

— Вдивляючись у прилад нічного спостереження, помітив групу людей, що намагалася непомітно наблизитися до нашого укриття. Одразу промайнула думка — ДРГ. Діяти треба було миттєво й обережно, — пригадує боєць події тієї зимової ночі.

Наші бійці зустріли ворога щільним вогнем. У результаті бою одного з диверсантів убили, решта відійшли.

Нещодавно молодого українського бійця нагородили відомчою заохочувальною відзнакою МО України — нагрудним знаком «За зразкову службу». Вручав її Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак. Сам Богдан вважає, що не вчинив нічого героїчного.

— Все досить просто. Побачив ворога — знищив, — говорить «Бодя».

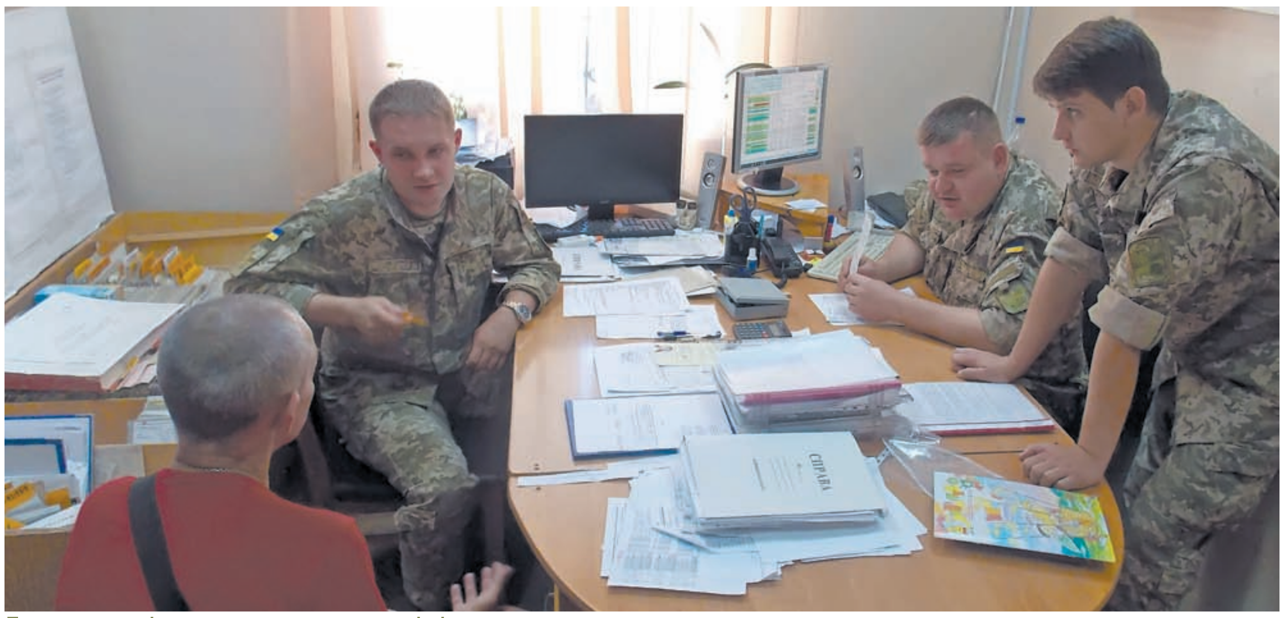
Тепер Богдан з бойовими побратимами майже півроку втримують позиції на одному з опорних пунктів на Луганщині.

— Останнім часом тут відносно спокійно, хоча ворог іноді дає про себе знати, використовуючи заборонені Мінськими домовленостями 120-мм міномети. Також часто по наших позиціях працює снайпер. На щастя, у нас втрат немає, а це — найголовніше, — говорить Богдан.

Дмитро ЧАЛИЙ

ЯК СПРАВИ, ВІЙСЬККОМАТЕ?

Восени у Макарівського РВК на Київщині закінчується термін оренди приміщення

Тут змушені працювати у доволі тісних умовах

Військкомати завше перебували на своєрідній передовій — будь-яка військова реформа, доктринальна зміна, війна починалися з того, що в цих територіальних представництвах нашого війська закипала робота.
Звісно, саме там виявляли і перші проблеми й вади законів, рішень та усталеної практики. «Народна армія» вирішила відвідати пересічний військкомат й поцікавитися, чим там живуть і як працюють. Військовий комісар Макарівського РВК на Київщині підполковник Віктор Гуш радо пристав на нашу пропозицію

Те, що мені тут буде про що писати, я зрозумів, щойно увійшовши до приміщення установи. У маленьких кабінетах люди працюють практично на головах один в одного, а в коридорі проводять психологічне тестування кандидатів на службу — більше просто ніде…

2010-го на виконання директиви тодішнього очільника військового відомства колектив Макарівського райвійськкомату залишив своє просторе приміщення і перебрався в невеличкий офіс місцевої прокуратури. А остання переїхала до них. Так відбувся за командою згори обмін адмінбудівлями із підрозділом наглядової інстанції. І таких історій в Україні чимало. Про згубність цього кроку тоді здогадувалися, але не надто пручалися: штати у війську скорочували, зокрема й у військкоматах. Тобто видимість логічності «чейнджу» таки зберігалася. Та щойно гримнуло на Сході держави, як у Макарові позаздрили колегам у тих районах, яким вдалося відстояти свої приміщення. Стартували одна за одною хвилі мобілізації, на фронт їхали добровольці, почали відновлюватися на службі в армії колись «скорочені» офіцери…

Теперішнім працівникам страшно згадувати той час. Та й зараз мало що змінилося — досі бракує робочих місць для всіх 25 військкоматівців.

ВІЙСЬКОВІ ПРОСЯТЬ АБО ПОВЕРНУТИ КОЛИШНЮ БУДІВЛЮ КОМІСАРІАТУ, АБО НАДАТИ АДЕКВАТНУ АЛЬТЕРНАТИВУ. ОСОБЛИВИЙ ПЕРІОД ТРИВАЄ, ФАКТИЧНО ДІЮТЬ ШТАТИ ВОЄННОГО СТАНУ, А ЛЮДЯМ НАСТІЛЬКИ ТІСНО, ЩО БУКВАЛЬНО НІЧИМ ДИХАТИ

Віктор Орестович керує військкоматом лише кілька місяців, утім наполегливо намагається зрушити глибу тутешніх проблем з мертвої точки.

— Ви ж бачите: тут немає призивної дільниці, вона залишилася в прокуратурі. Бракує кабінетів. Я міркував, як вийти хоч частково з такого становища. І вирішив обладнати два робочі місця на горищі гаража. Зробили ремонт, поставили меблі, техніку. Складати руки — не в моєму характері, — розповідає підполковник Гуш. — Коли формував один із підрозділів у районі АТО, ми теж отак метикували. Облаштували базу в покинутому профілакторії — затягнули клейонкою вікна та так і жили. До війни ж зовсім не розумівся на військкоматівській роботі, яка вимагає тісної взаємодії із цивільним сегментом суспільства, певної дипломатії. Але от швидко вчуся.

Восени спливає останній, п'ятий, рік оренди приміщення в місцевої громади. Районні ветеранські спілки направляли очільнику області спільного листа з цього питання. Там обіцяли позитивно відреагувати, але той «віз» незрушний досі. А час минає. Військові ж просять або повернути колишню будівлю комісаріату, або надати адекватну альтернативу. Особливий період триває, фактично діють штати воєнного стану, а людям настільки тісно, що буквально нічим дихати.

Коли Віктор Гуш прийшов сюди керівником, виконання плану направлення осіб на військову службу за контрактом було низьким — із 36 кандидатів у першому кварталі 2016-го відібрали тільки вісьмох. Зараз ситуація покращується завдяки активній агітації. Райрада оплатила встановлення шести рекламних банерів із запрошенням на контрактну службу. Виготовили і 5 тис. агіток, які щосуботи два офіцери РВК роздають у людних місцях району.

Та найцікавіша ініціатива — ухвалення районної програми підтримки заходів з відбору кандидатів на контрактну службу в ЗС України. Під її виконання виділено 200 тис. гривень. Половина суми призначена для виплат одноразової допомоги — 2 тис. гривень кожному, хто підписав контракт.

— Річ у тім, що цим хлопцям потрібно їхати в навчальні центри, там якось жити до першої зарплати, — пояснює підполковник Гуш. — Також район виділив ресурс на придбання пального, камуфльованого намету-агітпункту із необхідним устаткуванням, на ремонт і обслуговування офісної техніки. Як результат — віднедавна укладати контракт із військом почало більше людей. Та й рішення парламенту, що контрактник може широко варіювати термін служби, є виправданим. Адже ніхто не знає, скільки іще триватиме особливий період.

— Наш район — єдиний на Київщині, причому не найбагатший, який ухвалив програму заохочення осіб, які підписали контракт на службу в Збройних Силах, — розповідає виконувач обов'язків голови Макарівської РДА Ірина Багінська. — І не тільки це. Загалом тепер можемо допомогти військкомату в його діяльності. Децентралізація дає тут серйозний важіль: громада отримує більше коштів у власне розпорядження. А це — різноманітні програми, зокрема і підтримки потреб оборони держави. Дякую військкому, що він організував роз'яснювальну кампанію, навчив сільських голів веденню військового обліку, алгоритму дій у разі запровадження воєнного стану. Люди відкрили новий аспект цієї роботи. А в багатьох селах справді був безлад у цій сфері.

— А як вирішуватиметься проблема з приміщенням військкомату? — запитую співрозмовницю.

— Питання складне. До початку АТО його передача прокуратурі була ніби виправданою: фінансові витрати на утримання кількох людей у великій будівлі є недоцільними. Працюємо над цією проблемою, та розв'язання ще не знайшли. Але сподіваюся, що фінал цієї історії буде оптимістичним…

СЛУЖИТИ Й ЗАРОБЛЯТИ — РІЗНІ КАТЕГОРІЇ

Спілкувалися із підполковником Віктором Гушем і про те, що потрібно змінити у царині військкоматів.

— Якомога швидше варто відмовлятися від паперів і переходити на сучасні технології. Якось на АТО я знайшов у багнюці мішок офіцерських особових справ одного з підрозділів. Не розумію, навіщо їх тягнути в окопи? — зауважує Віктор Орестович. — Я їх забрав у Київ і передав на зберігання. Це ж вислуга і пенсії людські, а відновити таку справу практично неможливо. Папери слід належно зберігати. А в «полі» у кадровиків мають бути відповідні захищені електронні системи.

— Хто зараз йде на контракт у військо?

— Звісно, є ті, хто відверто йде заробляти гроші, адже фінансова мотивація служби нині серйозна. Але служити й заробляти — різні категорії. Тому ми повинні відбирати у військо адекватних людей, щоб потім командири нам не дорікали. А от колишні бійці АТО здебільшого налаштовані взяти особисту участь у найскорішому закінченні цієї війни. Проте вважаю, що кращою практикою усе ж таки є рекрутинг, організований самою частиною, а не військкоматом. А офіцер перед службою у військкоматі має обов'язково пройти горнило АТО. Тоді він зовсім інакше ставитиметься до людей…

У МАКАРОВІ ГОТОВІ ДО ОСОБЛИВИХ ЗАВДАНЬ

Підполковник Віктор Гуш у приміщенні роти охорони

У разі введення воєнного стану військкомат має мобілізувати роту охорони, яка перебуває в його штаті. У такий період військком стає головою військово-цивільної адміністрації. Цей підрозділ має убезпечувати її роботу, а також функціонування стратегічних об'єктів на кшталт держорганів, пошти, банків, телеграфу. Його основа — військовозобов'язані, яких за потреби мобілізують. Вони отримують зброю й заступають на службу.

З початком АТО на місцевому підприємстві «Аеротехніка-МЛТ», що виготовляє продукцію подвійного призначення (зокрема РЛС ППО, прилади радіотехнічної розвідки повітряного простору тощо), вирішили облаштувати все необхідне для такої роти охорони на своїй режимній території. Більшість керівників та й фахівці є колишніми військовими, налаштованими вкрай патріотично. Тому свою справу вони добре знають. Допомогли і місцеві підприємці.

Тепер у чистому, сучасного дизайну приміщенні є кімнати для повноцінного проживання роти охорони з новими ліжками, санвузлом із душем, зброярнею, боксами для мобілізованого транспорту, польовою кухнею, нещодавно додатково придбали біотуалети.

— Відповідно до програми мобілізаційної підготовки кошти нам виділяє районна влада, — розповідає макарівський військком підполковник Віктор Гуш. — Плануємо закуповувати радіостанції для роти охорони і загону тероборони, пальне в НЗ для доставки людей у разі оголошення мобілізації. Придбаємо і електрогенератори та ліхтарики.

Геннадій КАРПЮК

Вишгородські ветерани АТО Олександр Талалай та Ростислав Діденко

НІЗАЩО НЕ СТАНЕМО «ВАНТАЖЕМ 400»

Ветерани АТО Вишгородщини, що на Київщині, не бажають бути тягарем ні для кого

«Увага! Учасникам АТО Вишгородщини, які мають потребу в безкоштовному медичному забезпеченні! Комунальним закладом «Вишгородський районний центр первинної медико-санітарної допомоги» спільно із «Асоціацією учасників АТО Вишгородщини» для учасників бойових дій розроблений комплекс заходів. Першим його етапом є проходження медичного огляду для виявлення персональних проблем і потреб…»

Таке оголошення розміщене відразу на кількох вишгородських сайтах. Саме його тема стала приводом для візиту в це місто, бо проблема пільгового забезпечення ліками демобілізованих учасників бойових дій актуальна по всій Україні.

Я домовився зустрітись із заступником голови асоціації 46-річним колишнім спецпризначенцем Олександром Талалаєм на центральній площі Вишгорода. Олександр трохи запізнювався, бо отримував у рідних Старих Петрівцях почесну відзнаку Української православної церкви з рук єпископа Васильківського Лаврентія, який приїхав у село саме з цієї нагоди.

Поки що я спілкуюсь з розпорядником цікавого намету на площі — військовослужбовцем районного військкомату Ростиславом Діденком, учасником АТО. Ростислав розповсюджує друковані рекламні матеріали з інформацією про вступ на контрактну службу до Збройних Сил. Справа, за його словами, йде не надто жваво: здебільшого охочі служити відразу прямують до комісаріату. Але ж шукати нові форми роботи треба.

З'являється Талалай і долучається до розмови: «Третій день стоїш? Скільки буклетів роздав? Думаю, це марнування часу, є способи кращі. Бери візитівку, зустрінемося в комісара…»

— Знаєте, — звертається Талалай уже до мене, — наша зустріч обіцяє бути цікавою. Через дві години на мене чекає заступник губернатора Київщини. Мова йтиме саме про реалізацію однієї з медичних програм для учасників АТО в масштабах області… Вас цікавлять й інші питання? У нас є трохи часу, поспілкуєтесь із моїми колегами в офісі.

Офісом організації виявилось пристойне приміщення на першому поверсі житлової багатоповерхівки, яке, за свідченням секретаря асоціації Тетяни, їм надав у безкоштовне користування один із місцевих депутатів. У приймальні заповнює анкету для вступу в Асоціацію учасників АТО Вишгородщини відпускник із 17-ї окремої танкової бригади Олександр Шкільний, якого тільки-но проконсультували щодо всього спектру належних йому пільг. А мене перехоплює імпульсивний Сергій Кирієнко, який зараз курирує питання щодо отримання земельних ділянок: «Думаєте, цей хлопець зараз піде в адміністрацію, напише заяву на землю, і все у нього буде із цим гаразд? Дзузьки! Мені навіть уявити важко, скільки шпарин у законодавстві дозволяють нашому чиновнику дурити людей».

Сергій наводить приклади. У районі на території заповідного лісу є з десяток незаконно збудованих маєтків багатеньких можновладців, де хати виконані із двадцятиметрових відбірних колод закарпатської смереки. Навколишні місцеві мешканці про це добре знають. Знають і хазяїв садиб, а от владу наче засліпило. Або таке: рішення про виділення двох гектарів землі під забудову в заповідній зоні одному із «сильних світу цього» депутати ухвалили на сесії… о другій годині ночі!

І навпаки. В Асоціації до кінця року буде десь 700 членів. А належні за законом ділянки отримали лише двоє у Абрамівці і п'ятнадцятеро — в Нових Петрівцях! Сергій показує список кандидатів на земельні ділянки для ведення особистого селянського господарства зі 115 осіб. 8 перших у ньому — члени родин загиблих воїнів. Вони чекають на ділянки ще з початку війни!

— Я вам так скажу, — гарячкує він, — до нас прислухаються лише тоді, коли ми демонструємо силу і натиск. Поки ми гуртом не заблокували роботу міської сесії, депутати нас впритул не помічали.

Талалай його перериває: «Громадські акції, безумовно, потрібні. Але демонструвати належить не стільки силу, скільки нашу єдність і спроможність добиватись законних та своєчасних рішень владних структур. Ці 17 ділянок у селах є тільки першими «ластівками» наших здобутків, за якими обов'язково «прилетять» всі інші. Проект щодо виділення земель ми розпочали лише два місяці тому. До речі, хочу звернутись до читачів вашої газети. Мені не дуже хотілося б, аби побратими на фронті бачили ситуацію в тилу скрізь рожеві окуляри. Проблем тут вистачає. Але при поверненні додому не треба ні палити під держадміністраціями шини, ні рвати на грудях тільники. Це ситуації не вирішить, тільки спричинить безлад і зайву соціальну напругу. Треба розуміти, що ти борешся не з конкретними людьми, а із системою».

За словами Олександра Талалая, мирне блокування роботи сесії міськради мало три наслідки. Перший — створення дорадчого органу в складі 10-ти ветеранів при депутатській комісії з питань виділення земельних ділянок. Другий — укладення письмової угоди з міськрадою про унеможливлення ухвалення будь-якого рішення про виділення землі без погодження з асоціацією. Третій — набуття практичного досвіду юридично грамотної співпраці організацій учасників АТО з владою на місцях.

— Ви чули такий термін «вантаж 400»? — запитує Талалай. — Він народився саме в середовищі ветеранів АТО. Під ним ми розуміємо тих із нас, які, биті війною, зневірилися й опустили руки. Тих, хто через це стали непотрібні ні родині, ні суспільству, ні навіть собі. Так от, вишгородці за жодних обставин не стануть «вантажем 400». Однак виборювати належне нам за законом ми будемо тільки законними шляхами.

«СИЛЬНИМ СВІТУ ЦЬОГО» ДЕПУТАТИ ВИДІЛЯЮТЬ ЗЕМЛЮ ГЕКТАРАМИ О ДРУГІЙ ГОДИНІ НОЧІ, А 8 ЧЛЕНІВ РОДИН ЗАГИБЛИХ ВОЇНІВ АТО ОЧІКУЮТЬ СВОЇХ ДІЛЯНОК З ПОЧАТКУ ВІЙНИ

Поки ми їдемо в авто до Києва, я слухаю розповідь Олександра про роботу асоціації і починаю розуміти дійсні масштаби та значення діяльності організації. Вона створила у районі працюючі схеми за двома найпроблемнішими напрямками — отриманню земельних ділянок і безкоштовному забезпеченню учасників бойових дій ліками. Свій досвід у встановленні громадського контролю за реалізацією цих справ Олександр зараз поширює у районі та за його межами.

Зрушивши з місця земельне питання, він взявся за безкоштовні ліки — вже його власну ініціативу. Спочатку Олександр з побратимами провів серію перемовин із керівниками і депутатами різних рівнів, головними лікарями медичних установ та аптек Вишгорода. Потім підписав з представниками влади кілька юридично спроможних угод. У підсумку сесія міськради виділила під проект реальні кошти, визначила лікувальні заклади для медичних обстежень та аптеки, які вже видають за рецептами безкоштовні ліки учасникам бойових дій.

НЕ ЧЕКАТИ НІ ВІД КОГО МИЛОСТІ

…Кабінет заступника голови державної адміністрації Київської області Андрія Янченка — ще рік тому командира 25-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь». Окрім Андрія Васильовича і Талалая тут присутній заступник директора департаменту охорони здоров'я обладміністрації заслужений лікар України Олександр Глушаниця. Медик озвучує цифри: на ліки для учасників АТО у рік потрібно 4,2 мільйона гривень, на протезування зубів — 1,3. Додатково потрібні кошти на обстеження і диспансеризацію, проведення медичних аналізів…

А Янченко не з чужих слів знає, що таке контузії, тож має чималий власний досвід спілкування з військовими та цивільними лікарями, пораненими і демобілізованими бійцями, які потребують допомоги. Тому розмову він веде суто ділову, з цілковитим знанням ситуації. Потім просить Глушаницю розглянути варіанти фінансування цієї програми…

Коли ми залишились у кабінеті втрьох, Янченко резюмує: «Таким людям, як Сашко Талалай і його побратими у Вишгороді, дуже хочеться допомагати. Вони не чекають ні від кого милості, самі працюють на результат. Сашко прийшов до мене із готовим і перевіреним на практиці проектом. Залишається тільки його адаптувати до обласних масштабів. Скажу просто: це завдання посильне. Тим більше, що в нас є не дуже працююча, але чинна законодавча база про пільгове забезпечення медикаментами деяких категорій населення країни».

Віктор ШЕВЧЕНКО

УКРАЇНА ЩЕ МАЄ ЗДОБУТИ ІНФОРМАЦІЙНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ

Наша країна наразі продовжує перебувати в «червоному секторі» на мапі вразливості від загроз національній інформаційній безпеці

Інформаційна війна, засобом якої стали медіа-та кібермережі, наразі набуває дедалі більшої значущості на глобальному полі військово-політичної стратегії і навіть тактики. Її гравці загнали Україну в своєрідний експериментальний «котел», де апробують новітні рецепти масової інтелектуальної агресії, комбінуючи чи доповнюючи їх технологіями виведення з ладу важливих мережевих електронних ресурсів, зокрема і оборонного характеру. Кібервійна, як і будь-яка інша, починається з підготовчих «залпів», проте хакерські та інформаційні атаки не настільки лякають ворогів, тим паче цивільних, як це руйнівним чином робить артилерія. А дарма. Адже наслідком підготовчого етапу тихого гібридного наступу є те, що зусилля, докладені ворогом до початку «гарячої» фази на нашому інформаційному просторі, щодо електронних ресурсів, баз даних безпекових структур, систем державного управління призвели до практичної дезорганізації наявних запобіжних механізмів. І значна провина тут лежить на тривалій недалекоглядній політиці багатовекторності, що сформувала в української нації штучне відчуття відсутності навіть найменшої зовнішньої загрози.

За великим рахунком, і низка експертів, які дотримуються такої думки, мають слушні аргументи, системний брак належної уваги на державному рівні до питань інформаційної безпеки практично і призвів до розв'язання війни на Донбасі й анексії Криму. Як і до того, що й на іншій території України теж усе непросто. Це похідна першого порядку зовнішньополітичної млявості, яку демонстрував Київ понад два десятиліття. Звісно, «недалекоглядність» почасти пояснюється залежністю багатьох представників минулого політичного керівництва держави від Росії. Не дивно, що українці втратили повагу до державних інституцій. І не лише через їхню корумпованість. Пропаганда Російської Федерації практично безконтрольно панувала в українському інформпросторі. І наше населення, особливо у східних та південних регіонах, було і є чутливим до неї.

ПОТРІБЕН ЗАКОН ПРО ІНФОРМАЦІЙНУ БЕЗПЕКУ, ЯКИЙ НАБЛИЗИТЬ УКРАЇНУ ДО ІНФОРМАЦІЙНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ

Росія не шкодує шалених коштів на пропагандистську машину. Приміром, лише на пропаганду у країнах ЄС РФ витрачає 5 млрд доларів на рік! Крім того, там діє потужна медіаіндустрія з напрочуд якісним контентом у різних ЗМІ. Проте вона працює за певним керованим шаблоном, який легко здатна зламати будь-яка людина, що вміє думати незалежно. Щоправда, засміченим «ватною» ідеологією мізкам це зробити майже нереально. Риторика публікацій і сюжетів у РФ безпосередньо залежать від політичної кон'юнктури, що панує в Кремлі. Вчора Київ був осередком «хунти», а сьогодні він є партнером перемовин. Учора зі спини виймали турецький ніж «зради», а сьогодні Ердогана запрошують «на каву» в Шереметьєво, аби запобігти заколоту чи знову обговорити нафтопровід в обхід України. Реакція «широких мас» легко корелюється із настроями «політеліти» Білокам'яної.

ОБІЙДЕМОСЯ БЕЗ «БРАТНІХ» ВУХ

Нещодавно Президент України Петро Порошенко відвідав Державну службу спецзв'язку та захисту інформації, де ознайомився з можливостями сучасної комунікаційної технології захищеного зв'язку. І випробував систему захищеної відео-конференції. Глава держави зауважив, що такі системи розширюють можливості ефективної координації з регіонами, та сказав, що «в умовах війни, інформація, яку передаватимуть по цих каналах, буде захищеною від тих вух, для котрих вона не передбачена». Також Президент оглянув виїзні вузли зв'язку та засоби урядового польового зв'язку. Зауважимо, що у спецзв'язку станом на початок 2014-го було повністю російське програмне забезпечення. Тобто доступ країни агресора до багатьох таємниць був відкритим. Тому українським фахівцям довелося розробляти унікальні технічні та програмні засоби захисту інформації в цій системі.

ІНФОРМАЦІЯ — ІНСТРУМЕНТ ДОСЯГНЕННЯ МЕТИ, ЯКОЇ НЕ МОЖНА ДОБИТИСЯ ВІЙСЬКОВИМ ЗАСОБОМ

У минулих публікаціях, присвячених протидії кіберзагрозам, ми багато уваги приділяли як технологічним моментам цієї теми, так і порядку денному віртуальної війни у прикладній площині. А от тепер варто поговорити про те, що Україна потребує суттєвого вдосконалення не лише організаційних, технічних, а й правових засад захисту національного інформаційного простору.

Я зустрівся із автором наукової розвідки «Правове регулювання і забезпечення інформаційної безпеки у сфері оборони» старшим офіцером юридичної служби Управління цивільно-військового співробітництва ЗС України підполковником Миколою Зайцевим.

На його погляд, інформаційна безпека в Україні не надто дієва.

— Суспільство і держава мають бути захищені від інформаційних загроз, зокрема у ЗМІ. Інакше, як не прикро, а деінде окупанта у твоїй країні зустрічатимуть із квітами. Кіберзброя насправді є лише частиною потужної інформаційної загрози, глобальної через її транскордонну природу і сучасні комунікаційні технології, — зауважує Микола Зайцев. — Зараз навіть поняття інформаційного простору держави стало умовним, бо він є елементом чи пазлом чогось загального, всепланетарного. Інтернет укупі з мобільною телефонією практично «порвали» всі кордони за поодиноким винятком на кшталт КНДР. Цей феномен важко піддається регулюванню, а через те є доволі вразливим.

Ефективна протидія, на думку співрозмовника, тут можлива через ухвалення профільного законодавства і створення дієвого відомства з інформаційної безпеки — нинішня його варіація багатьох експертів, м'яко кажучи, розчаровує. Потрібен закон про інформаційну безпеку, який наблизить Україну до інформаційного суверенітету. Тепер усім військовим керівникам, політикам і навіть обивателям треба вивчити, як Отче наш: інформація, і не тільки в українських реаліях, стала інструментом досягнення певної мети, якої не можна досягнути військовим засобом.

Нагадаємо, що Концепція розвитку сектору безпеки і оборони України передбачає серед основних завдань забезпечення інформаційної та кібербезпеки створення єдиної платформи захищених електронних комунікацій органів державної влади; розвитку та впровадження системи стратегічних комунікацій у секторі безпеки і оборони.

— І проблем тут потрібно розв'язати чимало. Адже, окрім законодавства, яке захищає державну таємницю і окремі види інформації з обмеженим доступом, Україна нічого іншого не має. Базовий у інформаційному праві закон «Про інформацію» не убезпечує суспільство від шкідливих наслідків, які містять інформпотоки. Основна проблема, яку має розв'язати законотворець, — це безкарне та цілеспрямоване маніпулювання суспільством за допомогою медіа, — говорить Микола

Миколайович. — Доливають оливи до «юридичного вогню» і суто утилітарні негаразди на кшталт черепашачих темпів відновлення трансляцій українських телеканалів на Донбасі.

А ще наш експерт нарікає на роботу журналістів — медіаконтент критично переповнений негативом, що травмує суспільну психіку, призвичаює людей до нормальності, буденності щоденного насильства. Балансу немає, позитиву несила прорватися на шпальту, канал чи у блог. Так ми себе вбиваємо і спалюємо зсередини. Оці інформаційні токсини мають неабияку руйнівну дію. Тим паче, коли власником цього «рупора» є іноземний суб'єкт.

Збройні Сили в межах можливостей проводять роботу із цивільними, місцевою владою, зокрема зусиллями спеціально створених для цього підрозділів. Звісно, потрібна контрпропаганда, усебічно забезпечена державним ресурсом. І Україна із великими потугами, але таки видряпується із небезпечної інформаційної «ями», підступно викопаної сусідом.

Геннадій КАРПЮК

ПОЗБУВШИСЬ ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ, МИ СПРОМОЖНІ СТВОРИТИ ДІЄВУ СИСТЕМУ ЗАХИСТУ СВОЇХ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ

Доцільність проголошення свого часу нашою державою без'ядерного статусу обговорюється експертами й до сьогодні. Є як його прихильники, так і противники

Перші кажуть, що за наявності в Україні ядерної зброї сусідня Росія навряд чи відважилася б проявляти до нас агресивність та окуповувати українські території. Другі ж, навпаки, впевнені, що і вона не стримала б агресивні дії Кремля у його прагненні відродити «єдиний і неподільний»

Чи дійсно гарантувала б ядерна зброя недоторканність наших кордонів? Чи могли ми її утримувати? Чому Україна позбулась цього грізного виду зброї масового знищення людей? Чи спроможні ми відродити ядерний щит України?

На ці та інші не менш важливі запитання відповів військовий експерт Вадим Гречанінов — генерал-майор у відставці, колишній радник Президента України з військових питань. Обіймаючи цю посаду, Вадим Олександрович брав безпосередню участь у процесах, пов'язаних із ядерним роззброєнням України.

— Насамперед хочу нагадати, що протягом десятиліть на теренах України дислокувалася 43-тя ракетна армія, що була складовою частиною Ракетних військ стратегічного призначення колишнього Радянського Союзу. До її складу входили 10 дивізій, з яких 8 були розташовані в Хмельницькій, Волинській, Житомирській та Миколаївській областях. Із розпадом Радянського Союзу Україна успадкувала 46 ракет шахтного базування СС-24, які здатні були нести 460 ядерних боєголовок, 130 ракет СС-19 з 780 ядерними боєзарядами. Усього — 1240 ядерних боєголовок, здатних стерти з лиця землі не те що міста, а й цілі країни.

Щоби багато не говорити про міць ядерного потенціалу, який знаходився у нас, скажу так: за цим показником він поступався лише США, Великобританії і Російській Федерації. Ракети, що «окопалися» в українській землі, здатні були досягати практично будь-якої точки земної кулі, в тому числі Сполучених Штатів, не кажучи вже про країни Європи.

— Зважаючи на сказане вами, навіщо було позбуватись цієї зброї? На переконання численних експертів, це рішення стало не зовсім обачним…

— Рішення про це приймалося при певній ейфорії, викликаній важливою в історії України подією — здобуттям незалежності. Тодішні депутати, мабуть, вважали, що приклад молодої держави наслідують й інші країни світу. Але, як мовиться в таких випадках, не так сталося, як гадалося: ніхто і пальцем не поворухнув у цьому напрямку. Проте, за великим рахунком, Україна ніколи не володіла ядерною зброєю. Справа в тім, що на нашій території знаходилися ракети, розміщені в підземних шахтах, а ось ключі для їх запуску були в Москві. Ви ж знаєте, що самостійно запустити будь-яку з них не могли не лише рядові офіцери, які несли цілодобове чергування, а й навіть сам командувач армії. Для цього за часів Радянського Союзу потрібна була санкція як мінімум міністра оборони чи начальника Генерального штабу, а то й самого генерального секретаря партії. Усі, хто був причетний до неї, розуміли, що одного необдуманого рішення достатньо, щоб спопелити половину планети, якщо взагалі не знищити на ній життя.

Генерал-майор у відставці Вадим Гречанінов

— А ви особисто вірите в те, що коли б ми не позбулися цієї зброї, то сьогоднішніх подій на Донбасі не було б?

— Зважаючи на непередбачуваність російських політиків, яку вони яскраво нам продемонстрували, загалом їхню ницість, то від них можна було б очікувати чого завгодно. Можливо, вони спробували б захопити якусь шахтно-пускову установку чи інший вкрай небезпечний об'єкт і шантажувати вже не лише Україну, а й увесь світ. А потім, «звільнивши» її від терористів, ввести війська, мовляв, українська держава не в змозі гарантувати безпеку ядерної зброї, тому цим питанням займемося ми, росіяни. Можливі різні сценарії: такий вже наш сусід…

— Як же тоді забезпечити національну безпеку, маючи такого сусіда?

— Для того щоб мати ефективну оборону, не обов'язково володіти ядерною зброєю: вона є у близько десяти країн світу. Її не мають навіть такі економічно розвинені країни, як Німеччина та Японія. Але ж ніхто не запідозрить німців у їхній слабкості: вони мають надсучасні зразки озброєнь, які теж відбивають бажання у тих, хто хоче спробувати їх на міць, це робити.

На мій погляд, Україні достатньо мати сучасну авіацію, ракетні комплекси, які здатні завдавати ударів високоточною зброєю у глибокому тилу ймовірного противника. Тим паче, що у нас є відповідні науково-конструкторські розробки, котрі може матеріалізувати наш вітчизняний оборонно-промисловий комплекс. А це значно дешевше, ніж купувати подібну техніку за кордоном.

ІЗ РОЗПАДОМ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ УКРАЇНА УСПАДКУВАЛА 46 РАКЕТ ШАХТНОГО БАЗУВАННЯ СС-24, ЯКІ ЗДАТНІ БУЛИ НЕСТИ 460 ЯДЕРНИХ БОЄГОЛОВОК, 130 РАКЕТ СС-19 З 780 ЯДЕРНИМИ БОЄЗАРЯДАМИ

— Одіозний російський журналіст Дмитрій Кісельов полюбляє з телеекрана полякати американців російською ядерною могутністю, мовляв, росіяни здатні в одну мить перетворити США на атомне попелище. Чи так це насправді?

— Звісно, що ні. Прийнято вважати, що між США і їх союзниками та Росією у ядерних озброєннях існує баланс. Проте Сполучені Штати здатні будь-якої миті суттєво його змінити на свою користь. Наприклад, кількість їхніх військових баз у різних точках світу настільки велика, що, розташувавши там свої ракетні шахти, вони обкладуть — у буквальному розумінні цього слова — Росію з усіх боків. Її бажання «адекватно відповісти» буде коштувати шалених коштів, яких у Кремля немає.

При цьому слід зауважити, що значна кількість американських ракет з ядерними боєголовками розміщена на підводних човнах і надводних кораблях та літаках. У Росії ж ситуація з розміщенням ядерних боєголовок склалася протилежна. А тепер скажіть, що легше знищити — ракети в шахтах чи ті, котрі є мобільними? Відповідь очевидна. Тож усі заяви про можливості спопелити США є нічим іншим як безпідставним патяканням.

Інтерв'ю провів Сергій ЗЯТЬЄВ

ЦІКАВІ ФАКТИ З ІСТОРІЇ НАЙГОСТРІШОГО РАДЯНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОГО КОНФЛІКТУ

Вранці 16 жовтня 1962 року радник з національної безпеки М. Банді повідомив Президента США Дж. Ф. Кеннеді, що американська розвідка виявила на Кубі, лише за 145 км від території США, радянські ракети. Це стало початком так званої Карибської кризи, яка ледь не призвела до початку ядерної війни.

Аерофотознімки, зроблені з розвідувальних літаків Lockheed U-2, були проаналізовані в таємному офісі ЦРУ, що містився в приміщенні компанії з продажу вживаних автомобілів. Її працівники й не здогадувалися, що в той час, як вони продавали автомобілі, в одній будівлі з ними, працювали агенти ЦРУ.

Радянський Союз маскував свої війська під спеціалістів з сільського господарства. Починаючи з літа 1962 року, в СРСР готувалася таємна операція під кодовою назвою «Анадир». Велику кількість радянських військових видавали за сільськогосподарських радників, вони навіть отримали відповідну уніформу. І хоча ЦРУ повідомляло, що на 20 жовтня 1962 року на Кубі було розміщено від 6 до 8 тисяч радянських військовослужбовців, насправді їх було більше 40 тисяч.

Помічники Президента Кеннеді підготували промову про військове вторгнення на Кубу. 22 жовтня, виступаючи на телебаченні, він зробив заяву про початок морської блокади Куби. В альтернативній промові Кенеді мав повідомити громадян США про початок військової операції: «Цього ранку я віддав наказ збройним силам знищити ядерну загрозу на Кубі».

Радянський шпигун передав американській та британській розвідкам дуже цінну інформацію про радянські ракетні системи. Полковник Олег Пеньковський, офіцер радянської військової розвідки, передав ЦРУ і британській розвідці багато таємної інформації про ракетні системи на Кубі. Вона виявилася надзвичайно цінною для агентів ЦРУ і була використана при аналізі аерознімків, зроблених над Кубою. Згодом Пеньковського заарештували і стратили.

РОСІЙСЬКА «САТАНА» БЕЗНАДІЙНО ЗАСТАРІВАЄ

Сьогодні абсолютна більшість російських ракет, якими росіяни так полюбляють лякати світ, мають досить поважний вік. Наприклад, ракети шахтного базування Р-36М (РС-20 «Воєвода»), більш відомі — за класифікацією НАТО — як «Сатана», несуть 460 окремих ядерних зарядів, по 10 штук кожна. Це становить 40 відсотків від усіх ядерних боєзарядів, які розміщені на російських балістичних ракетах.

До речі, «Сатана» розроблена і виготовлена ще в 70–80-х роках минулого століття у Дніпропетровську. Вона сконструйована таким чином, щоб завдати удару навіть крізь ядерні вибухи. Початковий термін використання Р-36М з початкових 10 років був продовжений до 15, 18 і потім до 20. Зараз у Росії заявляють, що змогли збільшити його до 2020 року.

У програмі продовження терміну служби головну роль відігравав український «Південмаш», але 2014 року — після початку неоголошеної війни проти України — всі програми військового співробітництва були припинені. Тому завдання з продовження ресурсу «Сатани» виконують російські фахівці. Правда, незалежні експерти стверджують, що впоратись із цим завданням їм буде складно, зважаючи на вік ракет і відсутність відповідного досвіду… До того ж у ядерному арсеналі Росії ця ракета далеко не найстаріша. Особливо у порівнянні РС-18, яка є модифікацією ракети, розробленої ще в середині 60-х років. На цих ракетах шахтного базування розміщено понад 30 відсотків усіх ядерних зарядів, якими володіє Росія…

Підготував Сергій ЗЯТЬЄВ

СТРАТЕГІЧНА ПЕРЕДУМОВА

МИРНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ВОЄННОГО КОНФЛІКТУ НА ДОНБАСІ

Відновлення контролю над східною ділянкою українсько-російського державного кордону суперечить геополітичним інтересам путінської Росії

Аналіз сучасної воєнно-політичної ситуації у районі проведення АТО, а також результатів останніх засідань тристоронньої контактної групи у Мінську дає підстави експертам Незалежного аналітичного центру геополітичних досліджень «Борисфен Інтел» стверджувати, що Російська Федерація буде і надалі максимально блокувати та затягувати в часі переговорний процес з питань відновлення Україною контролю над тимчасово неконтрольованою ділянкою українсько-російського державного кордону завдовжки 409,3 кілометра.

Про це ж нещодавно сказав і представник України в політичній підгрупі тристоронньої контактної групи в Мінську Євген Марчук. Крім того, за його словами, озброєна Поліцейська місія ОБСЄ також навряд чи з'явиться на Донбасі цього року. При цьому слід враховувати, що в Поліцейської місії ОБСЄ відсутні функції правоохоронної діяльності, щоб забезпечити вибори на Донбасі.

Разом із тим, на переконання експертів, питання відновлення контролю над тимчасово неконтрольованою ділянкою українсько-російського державного кордону є ключовим і стратегічно важливим для України, що передбачено відповідною декларацією.

Експерти зазначають, що стратегічна важливість розв'язання цього питання обумовлена тим, що на сьогодні Російська Федерація надає потужну військову, військово-технічну, фінансову та ресурсну підтримку російсько-терористичним військам на Донбасі (зокрема й незаконним збройним формуванням так званих «ДНР» і «ЛНР») шляхом постачання їм озброєння та військової техніки, людських та матеріально-технічних ресурсів через тимчасово неконтрольовану ділянку українсько-російського державного кордону.

Отже, відновлення суверенітету та територіальної цілісності України на всій ділянці українсько-російського державного кордону суперечить сучасним геополітичним інтересам Росії.

Також експерти спільні в думці, що у питанні відновлення Україною контролю над тимчасово неконтрольованою ділянкою українсько-російського державного кордону Російська Федерація й надалі наполягатиме на необхідності дотримання так званої послідовності дій, що закріплена Мінськими угодами та схвалена лідерами країн «нормандської четвірки». Зокрема, в частині першочергового виконання пунктів «Комплексу заходів, спрямованих на імплементацію Мінських домовленостей» від 12 лютого 2015 року, пов'язаних із проведенням місцевих виборів на Донбасі, прийняттям Закону України про особливий статус окремих районів на постійній основі, відображенням цього «особливого статусу» в Конституції України, а також проведенням широкомасштабної амністії бойовикам «ДНР» і «ЛНР».

Тобто, на переконання фахівців, російська сторона у будь-який спосіб буде й надалі блокувати та затягувати в часі переговорний процес щодо відновлення Україною контролю над державним кордоном у форматі роботи тристоронньої контактної групи в Мінську.

При цьому Російська Федерація продовжуватиме висловлювати «занепокоєння» загрозою ескалації бойових дій на Сході України, пояснюючи це «поступовим захопленням українськими військовими нейтральної зони вздовж лінії розмежування», що начебто призводить до зближення позицій сторін конфлікту, провокує активізацію зіткнень та прямо і грубо порушує положення «Комплексу заходів, спрямованих на імплементацію Мінських домовленостей» від 12 лютого 2015 року.

Водночас Росія продовжить демонструвати «підтримку» зусиль Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ та Спільного центру з контролю та координації (СЦКК) щодо зниження напруженості вздовж лінії зіткнення, а також відзначати позитивну роль спільних дій спостерігачів СММ ОБСЄ та представників СЦКК щодо недопущення перетворення локальних зіткнень вздовж лінії розмежування на масштабні збройні протистояння.

У такий спосіб російська сторона наполягатиме на зосередженні уваги спостерігачів СММ ОБСЄ на території вздовж лінії розмежування, підконтрольній Україні, де розташовуються підрозділи Збройних Сил України та інших військових формувань і правоохоронних органів, з метою здійснення моніторингу за режимом припинення вогню зі сторони України, верифікації відведеного українського озброєння та фіксації «порушень українських військовиків».

Своєю чергою періодичні надання доступу передовим патрульним базам СММ ОБСЄ до пунктів пропуску на українсько-російському державному кордоні, що не контролюються урядом України, будуть представлені як «відкритість і прозорість» дій російської сторони та її загальна налаштованість на розв'язання конфлікту мирним шляхом.

УКРАЇНІ ПОТРІБНО ПОСЛІДОВНО ТА ЦІЛЕСПРЯМОВАНО НАПОЛЯГАТИ НА НЕОБХІДНОСТІ ВІДНОВЛЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ТИМЧАСОВО НЕКОНТРОЛЬОВАНОЮ ДІЛЯНКОЮ УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ

Водночас російська сторона продовжуватиме закликати СММ ОБСЄ зосередитися на патрулюванні саме лінії розмежування та особливо на здійсненні моніторингу контрольних пунктів в'їзду-виїзду з метою припинення на них порушень, зменшення черг, зняття блокад тощо, мотивуючи це захистом громадянських прав мешканців тимчасово неконтрольованих Україною ОРДЛО.

Підсумовуючи наведене вище, експерти зазначають, що Україні потрібно послідовно та цілеспрямовано наполягати на необхідності відновлення контролю за тимчасово неконтрольованою ділянкою українсько-російського державного кордону. Зазначена позиція української сторони має стати ключовою передумовою мирного врегулювання воєнного конфлікту на Донбасі.

Фахівці зауважують, що важливою і безумовною складовою цього процесу також має стати забезпечення повного і безперешкодного доступу СММ ОБСЕ до неконтрольованої ділянки українсько-російського державного кордону та поетапне відновлення суверенітету і територіальної цілісності України в зоні воєнного конфлікту.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Юрій РАДКОВЕЦЬ, віце-президент «Борисфен Інтел», доцент, кандидат воєнних наук:

«Цілком прогнозованим є й те, що Російська Федерація і надалі продовжуватиме наполягати, що основним механізмом врегулювання «внутрішнього українського конфлікту на Донбасі» є прийняття змін та доповнень до Конституції України у частині децентралізації та законодавчого визначення «особливого статусу» окремих районів Донецької та Луганської областей (ОРДЛО), що має бути обов'язково погоджено з представниками цих районів. При цьому російська сторона наполягатиме виключно на організації «прямого діалогу» між Києвом та Донецьком і Луганськом.

Таку позицію Російська Федерація прогнозовано буде займати на переговорах у форматі «нормандської четвірки» під час діалогу зі Сполученими Штатами Америки та керівництвом Євросоюзу, у зверненнях до головування Німеччини у ОБСЄ, а також взаємодіючи зі Спеціальною моніторинговою місією (СММ) ОБСЄ».

ДО СЕРЕДИНИ 2017 РОКУ ВІЙСЬКО МАЮТЬ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ВИКЛЮЧНО СУЧАСНИМИ КРОВОСПИННИМИ ДЖГУТАМИ

За останні два роки для військових госпіталів закуплено медичного обладнання на близько 40 млн гривень. Триває робота щодо поповнення непорушних запасів аптечок

Цьогоріч планується витратити близько 20 мільйонів гривень на закупівлю ліків та виробів медичного призначення для укомплектування 100 тисяч аптечок

У прес-центрі Міністерства оборони України відбувся брифінг щодо стану медичного забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України. Директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України генерал-майор медичної служби Андрій Верба повідомив про витрати за бюджетною програмою медичного забезпечення, про необхідні медичні засоби, а також про проблеми, які виникають у процесі закупівель для потреб війська

ВІТЧИЗНЯНИЙ ВИРОБНИК ПОВИНЕН ВДОСКОНАЛИТИ «ТУРНІКЕТИ»

Директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України стверджує, що ситуація з наявністю кровоспинних джгутів-турнікетів у Збройних Силах України є стабільною та контрольованою. Ризиків щодо їхньої нестачі у Збройних Силах немає. На сьогодні реалізовані всі заявки щодо постачання цих засобів у війська. Зокрема, за звітом начальника медслужби антитерористичної операції, військові частини, задіяні в АТО, забезпечені аптечками на 100%. Крім того, є відповідні запаси на складах.

В аптечках бійців можна побачити нині засіб для зупинки кровотечі і американського зразка джгут Есмарха, а також засіб типу «турнікет» — допомога фонду «Крила Фенікса» та з Великобританії. Тож, по суті, зараз у нашого бійця може бути 4 варіанти аптечок.

Генерал-майор медичної служби Андрій Верба зазначив, що 2016 року оборонне відомство планувало закупівлю 50 тисяч турнікетів. Утім, зважаючи на проблеми, пов'язані з невідповідністю запропонованої виробниками продукції медико-технічним вимогам, закупівля не відбулася.

Відтак, було прийнято рішення здійснити перерозподіл коштів і спланувати закупівлю 20 тисяч турнікетів і 100 тисяч джгутів Есмарха. Решту коштів планується розподілити на здійснення заміни дефектних засобів.

Як наголосив посадовець, до середини 2017 року передбачено забезпечити Збройні Сили України на 100% виключно сучасними кровоспинними джгутами.

— Ми відпрацювали необхідну документацію для проведення торгів щодо закупівлі кровоспинних джгутів типу «турнікет». Зокрема, розробляємо медико-технічні вимоги для цих засобів. В Україні існує лише декілька зареєстрованих Міністерством охорони здоров'я фірм, які виготовляють турнікети, і, на жаль, під час проведення торгів їхні учасники або не змогли надати необхідну документацію на свої вироби, або їхні вироби не відповідали нашим вимогам чи потужності підприємств не дозволяли виготовити необхідну нам кількість засобів. З цієї причини торги не відбулися, — зазначив директор Військово-медичного департаменту Міноборони. — Нам би дуже хотілося, щоб вітчизняний виробник мав нагоду вдосконалити своє виробництво і в перспективі Міноборони могло б закуповувати якісні товари в напрямку тактичної медицини саме вітчизняної промисловості.

Слід зауважити, що іноземні виробники турнікетів не брали участі у торгах через низьку очікувану вартість заявлених виробів. Так, вартість одного джгута іноземного виробника нині сягає близько 430 грн, тоді як вітчизняний виготовляють за ціною 180 грн за одиницю. На даний час заявку оборонного відомства при закупівлі кровоспинних джгутів-турнікетів поділено на декілька лотів, що має спростити процедуру закупівлі завдяки зниженню обсягу поставки.

Щодо якості джгутів, які зараз є в аптечках бійців, військові медики запевняють, що для хвилювання немає причин. Двічі проводилися випробування на базі Національного клінічного центру, а також в лабораторії Міського центру екстреної медичної допомоги служби медицини катастроф. Усі матеріали досліджень передані до Генеральної прокуратури, тож жодних дефектних активів отримано не було.

НОВІТНЄ МЕДИЧНЕ ОБЛАДНАННЯ НАДХОДИТЬ У ВІЙСЬКОВІ ГОСПІТАЛІ

Цьогорічний фінансовий ресурс державної програми на медичне забезпечення становить 257 мільйонів гривень. Зокрема 2015 року за відповідною бюджетною статтею було виділено понад 199 млн грн, а на 2016-й уже профінансовано майже на 198 млн грн.

Минулого року для військових шпиталів закуплено медичного обладнання на загальну суму 6,3 млн, цього року — на 30 млн грн. Так, для Національного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» у Києві та розташованого у Вінниці Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону цього року було придбано 2 комп'ютерних томографи, апарат УЗД для Луцького військового госпіталю, 4 гастрофіброскопи для інших медичних закладів тощо.

На зекономлені кошти, а це понад 2,3 млн грн, при проведенні тендерних закупівель придбали експертний апарат УЗД, а також з урахуванням виниклих потреб вперше за часи незалежності України вдалося купити таке специфічне обладнання, як бронхоскоп для туберкульозного відділення в Житомирському військовому госпіталі.

У ПЛАНАХ — НЕПОРУШНИЙ ЗАПАС АПТЕЧОК У 100 ТИСЯЧ

За словами директора Військово-медичного департаменту МО України, укомплектованість війська в зоні проведення антитерористичної операції аптечками на сьогодні становить 100%. Їх постачання у Збройні Сили здійснюється з тих запасів, що були зроблені оборонним відомством минулого року, а також за рахунок гуманітарної допомоги, зокрема з-за кордону.

Згідно з річним планом минулого року Міністерством оборони України було закуплено 93 тисячі 200 аптечок. Крім того, на даний час ведеться робота щодо поповнення непорушних запасів. Цьогорічним бюджетом на ці потреби визначено близько 20 мільйонів гривень, які планується витратити на закупівлю ще 100 тисяч аптечок. Генерал-майор медичної служби Андрій Верба наголосив, що 2015 року згідно з планом закупівель Міністерство оборони України здійснювало заходи щодо доукомплектування наявних запасів. Зокрема, було закуплено 62 тисячі 911 одиниць хімічного засобу для зупинки кровотечі, 94 тисячі механічних засобів для зупинки кровотечі типу джгут Есмарха і 30 тисяч — типу «турнікет».

Тетяна МОРОЗ

В арсеналі оздоровниці — процедури, що загоюють рани та усувають біль в суглобах

«МОШНОГІР'Я» ДОПОМАГАЄ БІЙЦЯМ ПОЗБУТИСЯ СПОГАДІВ ПРО ВІЙНУ

В оздоровчій установі на Черкащині вже пройшли реабілітацію близько ста учасників АТО

Машина накручує на колеса кілометри дороги з Києва до Черкас. Немов кадри кінострічки, змінюються за вікном зігріті сонцем краєвиди батьківщини Кобзаря. Посеред дерев видніється сучасна будова санаторного закладу «Мошногір'я», де нині ті, хто боронив мирне небо і незалежність нашої землі, заліковують рани й намагаються забути страшні картини війни.

Цілюще повітря, джерельна вода. Здається, що сама природа сприяє тут швидкому відновленню сил.

— Зазвичай серед наших пацієнтів — мешканці з усіх регіонів країни, проте є навіть гості з Ізраїлю. Також минулого року почали оздоровлювати і учасників антитерористичної операції, — розповідає очільник санаторію «Мошногір'я», головний лікар вищої категорії, кардіолог Віктор Гулий. — За 2015 рік пройшли лікування близько 1500 осіб, з них — 130 учасників АТО. Ми вдруге перемагаємо в тендері Державної служби у справах ветеранів та учасників АТО по Черкаській області. Тож і цього року приймаємо учасників бойових дій на оздоровлення.

Відтак лікар відразу починає розповідати про те, як у санаторному закладі повертають бійців до мирного життя.

— У мене до кожного пацієнта індивідуальний підхід. Особливо до тих, хто неодноразово дивився смерті в очі і ще до кінця не усвідомлює всю серйозність наслідків пережитих на війні стресів. Здебільшого хлопці молодого віку нехтують своїм здоров'ям, вважають, що організм сам із часом відновиться. Переконую їх, що про здоров'я треба дбати змолоду. Організм потрібно лікувати в цілому, в комплексі, але дозовано. Якщо порушена нервова система, яка керує всіма його процесами, серцево-судинна система людини та її органи травлення також страждають, — зазначає Віктор Гулий.

В арсеналі оздоровниці — бальнеотерапія седативного характеру: валер'янові ванни, що заспокоюють нервову систему, бішофітні процедури, що загоюють рани та усувають біль у суглобах. Придбали нещодавно вихрові двокамерні ванни для рук та ніг, що допомагають покращити кровообіг при захворюваннях опорно-рухового апарату. Але найголовнішою гордістю санаторію є мошногірська хлоридно-натрієво-магнієва мінеральна вода, джерела якої, що цікаво, знайшли випадково під час забудови в 80-х роках минулого століття.

Приємно вражає комфорт оздоровниці. Будівельники постаралися «прив'язати» спальний корпус до природного ландшафту, об'єднавши його галерею з лікувальним відділенням та буветом. Безліч видів процедур, басейн, смачне харчування, як-то кажуть, по-домашньому, і що не менш важливо — привітний персонал.

Кімнати досить охайні, оздоблені сучасною сантехнікою, з телевізором, з двома ліжками. На зимовий період санаторій зачиняється, адже останні 2 роки важко виживати фінансово, проте в розвиток його матеріально-технічної бази та реконструкцію все ж таки вкладаються чималі кошти.

До речі, про вартість відпочинку. З однієї особи за комерційною ціною тут беруть 322,00 грн за 1 добу. За учасників АТО держава платить за зниженою вартістю — 5100,00 за 21 добу.

Медична сестра Юлія всіх приїжджих зустрічає у приймальному відділенні. Вона може порівняти, як змінюються пацієнти за час лікування: «Зазвичай це різні люди — ті, хто тільки приїхав, і хто виїжджає додому. Приїжджають поранені, знервовані. Хтось з гумором ставиться до життя, а хтось дуже похмурий. Приємно бачити, коли наші герої відпочивають з родинами, з маленькими дітками. Пригадую одну сім'ю, що супроводжувала бійця, який після АТО страждав від епілептичних нападів, у нього було важке поранення голови. Дружина і його маленька донечка підтримували вояка постійно. Було дуже шкода, але жаліти ми не маємо права, лише дбати і допомагати».

Медична сестра Оксана Чепурна працює у процедурному кабінеті. Вона ставиться до бійців із особливою теплотою, адже самій довелося чекати з війни чоловіка, який потрапив у оточення під Іловайськом.

МІЖ ВІЙНОЮ ТА МИРНИМ ЖИТТЯМ МАЄ БУТИ ПЕРЕХІД, ТАК БИ МОВИТИ, КАРАНТИННА ЗОНА

— Я спілкуюсь із хлопцями, ніби знаю їх всіх сто років. Часом розповідають про своїх товаришів, про сни. Особливо не дають спокою жахи тим, кому доводилось вбивати та ховати, бачити смерть друзів. Між війною та мирним життям має бути перехід, так би мовити, карантинна зона. За поведінкою визначаю, як давно прийшов з війни. Агресивних інколи зустрічаю командним тоном. Усі різні, але ставлюсь до них, як до дітей ясельної групи, — сміється жінка. — Ви знаєте, якийсь тиждень відпочинку, і людина змінюється. Ніби умиротворення настає. Від мене рецепт — свого чоловіка навантажую роботою.

…Дорогою з оздоровниці до столиці мені стало так сумно і приємно одночасно. Спогади бійців ятрять душевні рани, проте в «Мошногір'ї» їх намагаються зцілити. Вони відпочивають там, проходять реабілітацію після війни, проте душею й у снах ще нерідко повертаються на АТО.

Тетяна МОРОЗ

ВІЙНА ЗМІНЮЄ, А ЧАС ЛІКУЄ

Розумію, що лише моїх вражень та розповідей медичного персоналу недостатньо, аби по-справжньому оцінити рівень і якість обслуговування в оздоровниці. У юрбі відпочивальників за військовою поставою та доволі сумними очима розпізнаю бійців. І хоча більшість із них, дізнавшись, що ними цікавиться преса, розмовляти відмовляються, проте згодом своє ставлення змінюють і з обережністю розповідають про враження й про… війну.

Подружжя Олійників старанно виконує рекомендації лікарів

Біля бювета помічаю дуже привітне подружжя. Віталій та Інна Олійники приїхали оздоровитися з Білої Церкви. Розповідають, що без проблем отримали путівку, планують підлікуватися і подивитися на Шевченківські місця. Чоловік добровольцем пішов служити до батальйону «Київська Русь». Відслужив рік, брав участь у бойових діях біля Слов'янська, Дебальцевого, Чернухиного тощо.

— Все ще живу спогадами, здається мені, що ніколи від них не позбавлюсь… Тут насамперед вражає природна тиша. Ніяк не можу забути, як нас накривали з «Градів». Страху не було, лише розуміння того, що потрібно вижити. Знаєте, тільки нещодавно почав усвідомлювати, що неодноразово був на волосину від смерті.

— У нас повоєнний синдром, — долучається до розмови дружина. — Чоловік хоче бути в курсі подій, моніторить ситуацію в Інтернеті, адже хлопці його ще там. Не відпускає його війна, не відпускає… Аби відволікти, включаю українські пісні. Тож, коли зовсім погано, ми співаємо. Мій найкращий спогад — коли серед ночі чоловік із бородою прийшов додому у відпустку. Ось то був сюрприз для мене та наших діточок.

На процедурах зустрічаю ще одного бійця. Вадим Бень також вже декілька діб відпочиває з родиною в санаторії. Йому подобається вібромасаж, душ Шарко. З усмішкою зазначає, що приїхав худішим, адже готують тут дуже смачно.

— Коли виїжджав на АТО, сину було лише 8 місяців. У важкі часи думав про нього, особливо в донецькому аеропорту. Я більше року пробув на фронті. Ви знаєте, війна змінила мене. Хтось лікує стреси, а я, якщо чесно, став спокійнішим. Почав замислюватись про те, що життя коротке, тож слід цінувати кожну його хвилину.

УЧАСНИКИ АТО МАЮТЬ ПРАВО НА БЕЗОПЛАТНЕ САНАТОРНО-КУРОРТНЕ ЛІКУВАННЯ

Що потрібно для отримання путівки до санаторію

Цього року за рахунок коштів державного бюджету закуплено 4424 путівки для учасників АТО

Санаторно-курортне лікування є одним із видів лікувально-профілактичної допомоги, пов'язаної з використанням природних лікувальних факторів (мінеральні води, лікувальні грязі, сприятливий клімат тощо). На сьогодні в Україні створена та успішно функціонує доволі розвинена мережа лікувально-профілактичних закладів, які надають громадянам низку послуг.

Кожному учаснику бойових дій Закон України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» гарантує право на безоплатне санаторно-курортне лікування. При цьому механізм забезпечення цією пільгою саме учасників АТО визначено Порядком використання коштів, передбачених у державному бюджеті на забезпечення постраждалих учасників антитерористичної операції санаторно-курортним лікуванням, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 31.03.2015 № 200.

Відповідно до вимог цього документа, для одержання путівки потрібно обов'язково перебувати на обліку в органах соціального захисту населення за зареєстрованим місцем проживання. Своєю чергою органи соціального захисту населення забезпечують безоплатними путівками до санаторно-курортних закладів згідно з медичними рекомендаціями в порядку черговості та в міру надходження путівок:

1) учасників бойових дій — щороку строком на 18–21 день;

2) інвалідів війни — позачергово щороку строком на 18–21 день;

3) інвалідів із захворюваннями нервової системи (з наслідками травм і захворюваннями хребта та спинного мозку) — відповідно до медичних рекомендацій, з них:

I та II груп — до санаторіїв спінального профілю з лікуванням строком на 35 днів;

III групи — до санаторіїв неврологічного профілю з лікуванням строком на 18–21 день.

ДЛЯ ОДЕРЖАННЯ ПУТІВКИ В САНАТОРІЙ ПОТРІБНО ОБОВ'ЯЗКОВО ПЕРЕБУВАТИ НА ОБЛІКУ В ОРГАНАХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ЗА ЗАРЕЄСТРОВАНИМ МІСЦЕМ ПРОЖИВАННЯ

Путівками без лікування забезпечуються громадяни, що супроводжують інвалідів I групи (за винятком інвалідів з наслідками травм і захворюваннями хребта та спинного мозку), яким відповідно до висновку лікувально-профілактичного закладу необхідна постійна стороння допомога.

Для того щоб скористатися правом на санаторно-курортне лікування та отримати безкоштовну путівку до санаторію, учаснику АТО або його законному представнику необхідно звернутися з відповідною заявою до органу соціального захисту населення за місцем реєстрації. До заяви додаються: 1) медична довідка лікувальної установи за формою № 070/о; 2) копія посвідчення учасника бойових дій або інваліда війни; 3) копія документа, що підтверджує безпосереднє залучення особи до виконання завдань антитерористичної операції в районах її проведення.

У разі, якщо інвалід I групи здатний обслуговувати себе самостійно, видається відповідна довідка лікувально-профілактичного закладу.

Звертаємо увагу, що у випадку, коли особа має право на забезпечення путівкою за кількома законами, їй надається право вибору в забезпеченні путівкою за одним із них. Окрім того, особа, яка перебуває на обліку для забезпечення санаторно-курортним лікуванням в органах соціального захисту населення, але поточного року одержала безоплатну путівку, знімається з обліку. Забороняється поділ путівки та передача її іншій особі.

Згідно з даними служби України у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції, цьогоріч за рахунок коштів держбюджету закуплено 4424 путівки на загальну суму 22,3 мільйона гривень. У першому півріччі 2016 року путівки вже отримали 1104 учасники АТО.

Тут слід зауважити, що розподіл путівок до санаторіїв здійснюється на підставі поданої органами соціального захисту населення інформації про їхню необхідну кількість. Тому є дуже важливим сам факт постановки та перебування учасників АТО на обліку в органах соцзахисту за місцем проживання. Адже від цього залежатиме кількісний показник потреби в путівках, а в підсумку — й загальна сума бюджетних коштів, що закладатимуть на їхнє придбання.

Послуги з санаторно-курортного лікування надають учасникам АТО в санаторно-курортних закладах, з якими Держслужбою у справах ветеранів війни та учасників АТО в установленому законодавством порядку укладені відповідні договори.

Більше інформації з питань отримання учасниками АТО послуг з санаторно-курортного лікування дізнавайтеся у відділі забезпечення санаторно-курортним лікуванням та засобами реабілітації Держслужби України у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції, зателефонувавши за номером (044) 281–08–39 або відправивши електронною поштою запит на адресу: dsiv_pilga@dsvv.gov.ua.

Підготував Андрій ЛИСЕНКО

САНАТОРНО-КУРОРТНІ ЗАКЛАДИ, З ЯКИМИ ДЕРЖАВНА СЛУЖБА УКРАЇНИ У СПРАВАХ ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ ТА УЧАСНИКІВ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ УКЛАЛА ДОГОВОРИ НА НАДАННЯ ПОСЛУГ З САНАТОРНО-КУРОРТНОГО ЛІКУВАННЯ УЧАСНИКІВ АТО У 2016 РОЦІ

№ з/п	Назва санаторно-курортного закладу	Місце надання послуги	Контактні телефони
1.	Дочірнє підприємство «Клінічний санаторій «Лермонтовський» Закритого акціонерного товариства лікувально-оздоровчих закладів профспілок України «Укрпрофоздоровниця»	пров. Лермонтовський, 2, м. Одеса, 65014	(048) 722-63-41, (048) 724-66-40
2.	Товариство з обмеженою відповідальністю «Золота нива»	вул. Чорноморська, 16, смт Сергіївка, м. Білгород-Дністровський, Одеська обл., 67780	(04849) 48-373, (04849) 48-575
3.	Дочірнє підприємство «Південь-Курорт-Сервіс» на базі санаторію «Орізонт»	вул. Гагаріна, 1А, смт Сергіївка, м. Білгород-Дністровський, Одеська обл., 67780	(04849) 47-667, (04849) 47-988, (04849) 47-994, (04849) 67-302
4.	Товариство з обмеженою відповідальністю «Санаторій «Сонячний»	вул. Лісова, 3, с. Вербки, Павлоградський р-н, Дніпропетровська обл., 51453	(05632) 6 00 70
5.	Дочірнє підприємство Клінічний санаторій «Карпати» приватного акціонерного товариства лікувально-оздоровчих закладів профспілок України «Укрпрофоздоровниця»	с. Карпати, 1, Мукачівський р-н, Закарпатська обл., 89641	(03131) 544-33
6.	Приватне акціонерне товариство «Санаторій «Мошногір'я»	вул. Шевченка, 38, с. Будище, Черкаський р-н, Черкаська обл., 19625	(0472) 45-21-58
7.	Приватне багатопрофільне підприємство «ПАРІТЕТ» (Чайка)	вул. Причальна, 5, смт Лазурне, Скадовський р-н, м. Херсон, 75722	(03244) 374-42
8.	Товариство з обмеженою відповідальністю «Санаторій «Феофанія»	вул. Академіка Лебедєва, 27, Голосіївський р-н, м. Київ, 03143	(044) 469-56-71, (044) 526-71-12
9.	Товариство з обмеженою відповідальністю санаторій «Карпатські зорі» Центр реабілітації та оздоровлення	вул. Курортна, 3, с. Модричі, Дрогобицький р-н, Львівська обл., 82186	(03244) 374-42
10.	Товариство з обмеженою відповідальністю «Санаторій «Борисфен»	вул. 60 років СРСР, 7, м. Очаків, Миколаївська обл., 57503	(05154) 372-91
11.	Дочірнє підприємство «Санаторій «Новомосковський» закритого акціонерного товариства лікувально-оздоровчих закладів профспілок України «Укрпрофоздоровниця»	с. Орлівщина, Новомосковський р-н, Дніпропетровська обл., 51215	(05693) 521-41
12.	Дочірнє підприємство «Клінічний санаторій «Курорт Березівські мінеральні води» Закритого акціонерного товариства лікувально-оздоровчих закладів профспілок України «Укрпрофоздоровниця»	с. Березівське, Дергачівській р-н, Харківська обл., 62363	(057) 700-33-16
13.	Менській санаторій «Остреч»	урочище Остреч, буд 4, м. Мена, Менський р-н, Чернігівська обл., 15600	(04644) 214-12

Отець Андрій Зелінський

Отець Степан Сус

ОСОБЛИВА МІСІЯ КАПЕЛАНА: БУТИ ЗАВЖДИ ПОРУЧ ІЗ СОЛДАТОМ

Військове капеланство зароджувалося в Українському війську не на пустому місці. Наші військові в миротворчих місіях, особливо під час виконання небезпечних та відповідальних завдань, потребували духовної підтримки. В Іраку та Косові у важку хвилину вони мали змогу в молитві звернутися до Бога та відчути духовне плече священика

Особливої ваги душпастирська діяльність набула під час російської агресії на Сході країни. На війні немає атеїстів та конфесійних розбіжностей. Священики допомагають армії матеріально, опікуються біженцями з Донбасу і пораненими у госпіталях, намагаються сприяти військовим у зоні бойових дій.

...Андрій Зелінський зростав у академічному середовищі, старанно вчився і мріяв стати науковцем, але один візит докорінно змінив усе його життя.

— Дуже чітко пригадую сьогодні, як одного разу прийшов на запрошення до маленького гуртка семінаристів. Випускники Львівської семінарії розпочинали свою працю з курсантами й офіцерами Академії сухопутних військ у Львові, — згадує він. — Того дня через КПП тоді Військового інституту увійшов у військове капеланство й до сьогодні його не залишив.

Отець Андрій і досі не може пояснити, чим його привабила співпраця з військовими, але 10 років душпастирської діяльності не змарновані.

Він одним із перших поїхав у район АТО. Розпочинав душпастирську діяльність у польовому храмі під Слов'янськом. Вівтар довелося змайструвати зі столів, замість підсвічників використовували коробки з-під набоїв. Місцеве духовенство подарувало ікони. Щодня бійці приходили і на сповідь, і за порадою, і просто щиро поговорити. Потім були Краматорськ, Піски, Дебальцеве, Маріуполь…

— Коли запитують, що мене найбільше вразило на фронті, я завжди кажу, і це дуже щиро: бачити, як учорашній курсант і безтурботний хлопчисько перетворюється на бойового офіцера, людину, яка веде підлеглих за собою, — говорить отець Андрій. — Я це бачив в умовах бою. Це надзвичайно.

Отця Андрія офіцери та солдати називають «наш бойовий капелан». І це не є перебільшенням. Священик ніколи не залишав своїх підопічних — ні в радості, ні в горі. Для кожного він знаходив особливе слово, аби військовик почувався спокійніше, впевненіше. Особливо, вважає отець Андрій, його підтримка була потрібна під час бойових сутичок у Пісках.

— Піски — це дуже особливий контекст, коли все простріляне, і ти втрачаєш найменше відчуття безпеки, — згадує військовий капелан. — Таке враження, що не лише будинки, паркани, а й повітря довкола тебе все в дірах від куль і осколків. І от у такому «дірявому контексті» дуже важливо, щоби був елемент стабільності, спокою, духовності.

Звісно, не всі військові капелани можуть долучитися до благородної справи підтримки наших військовослужбовців на Сході. З різних причин. Але не менш важливо опікуватися духовним станом тих, кому не сьогодні-завтра вирушати у район АТО.

— Лінія фронту не лише географічна — вона проходить усюди, де ми з вами боремося за якийсь глибший зміст, за нашу Вітчизну, але в різноманітних форматах, — упевнений отець Андрій. — Головне, щоби ми дуже щиро боролись. Я завжди кажу, що тільки любов здатна на перемогу.

Отець Андрій не називає імен. Але не важко здогадатися, кого він має на увазі. Насамперед — свого однодумця і побратима Степана Суса, священика, з яким Андрій Зелінський розпочинав капеланську діяльність у Національній академії сухопутних військ.

ДЛЯ КАПЕЛАНА ВАЖЛИВА НЕ ЛИШЕ ОСВІТА ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ, А Й ВСЕБІЧНІ ВІЙСЬКОВІ ЗНАННЯ З БАГАТЬОХ ДИСЦИПЛІН

— Отець Степан дуже жертовно, віддано служить, — говорить про колегу отець Андрій. — До речі, він є одним із небагатьох, хто все своє служіння після випуску з семінарії присвятив військовослужбовцям.

На переконання отця Степана, військовий капелан має бути готовий до будь-яких життєвих ситуацій. На відміну від звичайного парафіяльного священика перед ним стоять інші, іноді непередбачувані, виклики.

— Завжди пов'язую з військовим капеланом слово «гнучкий», — ділиться думками отець Степан. — Він не може дотримуватись якихось сталих шаблонів чи форм у своїй діяльності. Він має розуміти, що до нього підійдуть як віруючі військовослужбовці, так і невіруючі, як молодші, так і старші, як ті, яким весело, так і ті, кому сумно. І ти повинен знайти добре слово для кожного.

Для військового капелана лише освіти духовної семінарії замало. Потрібні всебічні військові знання з багатьох дисциплін, щоб вести розмову з військовослужбовцями на рівних.

— Я завжди кажу, що всі зірки військового капелана є на небі, — говорить отець Степан. — Він повинен бути з солдатами солдатом, з майорами майором, а з генералами — генералом.

За п'ятнадцять років капеланства, з яких майже дев'ять минуло в стінах храму архистратига Михаїла, отець Степан став повноправним членом великої родини курсантів і офіцерів Національної академії сухопутних військ.

Для священика немає різниці, якого віросповідання людина. Він однаково з турботою та повагою ставиться до віруючих і невіруючих. Тому авторитет отця Степана дуже високий.

Коли 8 липня 2010 року Львівська міська рада передала у власність Курії Львівської архієпархії Української греко-католицької церкви храм святих апостолів Петра і Павла, настоятелем його очікувано став священик Степан Сус. Храму повернули колишній статус — гарнізонний. А 6 грудня 2011-го року, з нагоди 20-ї річниці Збройних Сил, відбулось його урочисте відкриття і освячення.

— Цей храм пережив дуже багато, — говорить отець Степан. — З 1630 року по сьогоднішній день довкола храму помінявся світ, але всередині він залишився оригінальним, незмінним. Вічні речі не змінюються, святість залишається та сама, духовність та сама і Бог той самий.

День військового капелана розписаний до хвилини, треба встигнути скрізь: благословити бійців, які їдуть на Схід країни, виступити перед колегами-священиками з інформацією про душпастирську діяльність у війську, відвідати у шпиталі поранених, із молитвою провести в останню путь загиблого воїна-героя, який віддав життя заради миру в нашій країні.

У отця Степана, без перебільшення, є своя лінія фронту. Не менш важлива. Під час російської агресії на Донбасі гарнізонний храм у Львові став центром духовної підтримки бійців АТО та їхніх родин, а ще — осередком доброти, сердечності й допомоги нашим героям.

— Ми навіть не зможемо оцінити всієї доброти, зробленої за цей час, — зізнається священик. — Тому що ця доброта включає не тільки ті матеріальні речі, які ми передаємо військовим, а це понад 20 мільйонів гривень, зібраних у гарнізонному храмі на потреби військових, але це також безліч людей, які повернулися до Бога, вперше посповідалися, почали молитися, для яких цей храм став місцем зустрічей і преображення.

Під час прощі української делегації військовослужбовців до Лурда (Франція) отця Степана Суса нагородили Почесною відзнакою «Хрест військового капелана». Нею військові капелани відзначаються за відданість та вірність у звершенні капеланського служіння.

...Потреба у військових капеланах, а надто — в районі бойових дій, дуже висока. Бійцям бракує духовної підтримки. Людина на передовій почувається упевненіше, коли вона підкріплена Христовими таїнствами, власною молитвою і благословенням священика.

Олександр ТЕРЕВЕРКО,
Дмитро ПРОКОПЧУК

«25 РОКІВ РОЗБУДОВИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ, ЗАКАРБОВАНИХ У ГАЗЕТНИХ РЯДКАХ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

1997 рік: головне завдання — у нових умовах навчати війська по-новому

Учасники програми «Національна безпека України» Гарвардського університету, 1997 рік

«Армія не може тільки одержувати зарплату і їсти кашу, вона повинна займатися бойовою підготовкою» — назва редакційної статті у номері «Народної армії» від 10 січня, що стала певною мірою гаслом 1997 року. Адже з його початком передбачалося конкретне втілення в життя Державної програми будівництва і розвитку Збройних Сил України на період до 2005 року. Про основні положення цього документа, пріоритетні напрямки його виконання наша газета розповіла в номері за 18 січня, надрукувавши звіт з прес-конференції, яку провів Міністр оборони України генерал-полковник Олександр Кузьмук для висвітлення саме цієї теми. За його словами, головне завдання Збройних Сил полягатиме в тому, що вони мають бути готові відбити агресію, звідки вона б не виникала. Керівник військового відомства наголосив: «Армія не може тільки одержувати зарплату і їсти кашу, вона повинна займатися бойовою підготовкою, підтримувати техніку і озброєння у стані боєздатності, отримувати нові зразки. Адже, як свідчить міжнародний досвід, військо має щорічно поповнюватися 9–10 її відсотками від загальної чисельності. Між тим у 1996 році військо не отримало жодного зразка». Причину явища Міністр оборони України пояснив на такому прикладі: державний бюджет на той рік лише на чверть забезпечував мінімальні потреби Збройних Сил. Він оприлюднив шляхи виходу з фінансового глухого кута. Зокрема, сказав, що 70 відсотків коштів на модернізацію та продовження ресурсів озброєння і бойової техніки військові мали отримати від реалізації надлишкового майна, надання ремонтних послуг, миротворчої діяльності. А 30 відсотків від таких фінансових надходжень спрямувати на будівництво житла для військовослужбовців. На той час житла не було в понад 71 тисячі людей у погонах.

У 1997 РОЦІ ЖИТЛА НЕ БУЛО В ПОНАД 71 ТИСЯЧІ ЛЮДЕЙ У ПОГОНАХ

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ РЕФОРМУВАННЯ — ВІТЧИЗНЯНІ ВІЙСЬКОВІ АВІАЦІЯ І ПРОТИПОВІТРЯНА ОБОРОНА

На 1997 рік колегія Міністерства оборони України визначила пріоритетні напрямки реформування та розвитку видів Збройних Сил. Ними мали стати ВПС та ВМС національного війська. Зокрема, у військовій авіації передбачалося головні зусилля спрямувати на підтримання боєздатності літаків середньої бомбардувальної та винищувальної авіації. А у Військово-Морських Силах — на капітальному ремонті та модернізації кораблів середнього класу з ракетно-артилерійським озброєнням. У Сухопутних військах пріоритетним напрямом мав стати розвиток тактичних та оперативно-тактичних комплексів ракетних військ.

Саме ця тематика висвітлювалася в багатьох публікаціях «Народної армії». Так, вже 23 січня газета надрукувала думки щодо організації єдиної системи протиповітряної оборони країни заступника Міністра оборони України — командувача сил ППО генерал-лейтенанта Олександра Стеценка. Головний вартовий українського неба тоді повідомив, що перевіркою ефективності єдиної протиповітряної системи має стати проведення низки комплексних занять під назвою «Чисте небо», на яких буде відпрацьовуватися система управління ВМС, ВПС, Сухопутними військами, Національною гвардією та іншими військовими формуваннями. «Народна армія» першою долучилася до висвітлення цієї тематики. Прикладом того є репортаж, надрукований у газеті 25 січня 1997 року, про перші в історії ВМС ЗС України ракетні стрільби по повітряній цілі. Їх успішно виконали моряки малого протичовнового корабля «Луцьк».

З ГОРДІСТЮ ПРОНЕСЛИ ДЕРЖАВНИЙ ПРАПОР У НЕБІ І ЧЕРЕЗ ОКЕАН

З'явилися перші успіхи й у підготовці військових льотчиків. Так, «Народна армія» у номері від 6 лютого надрукувала аналітичний матеріал під назвою «Бойова підготовка авіаторів: початок обнадійливий». У ньому повідомлялося про позитивні зміни в навчанні повітряних бійців. Так, льотчики бомбардувального полку, яким командував полковник Валерій Вишневський, успішно виконали на полігоні вправи з бомбоскидання. Прикладом для всіх авіаторів стали екіпажі шести літаків МіГ-29 пілотажної групи «Українські соколи», яку очолював полковник Віктор Розташанський. Вони продемонстрували вищий пілотаж на авіаційних шоу у Великій Британії, США. 21 серпня газета надрукувала інформацію про те, що у військовому параді на честь Дня незалежності України вперше візьмуть участь екіпажі вертольотів, які пронесуть у небі Державний прапор України і знамена видів Збройних Сил України.

Мали на той час вагомі здобутки і військові моряки. У привітанні Міністра оборони України з нагоди 5-ї річниці підписання Указу Президента держави «Про невідкладні заходи по будівництву Збройних Сил України» наголошувалося, що за п'ять років військові моряки пройшли нелегкий шлях становлення. Вони здобули авторитет на відповідальних навчаннях за програмою «Партнерство заради миру», здійснили трансатлантичний похід до США, з гордістю пронесли через моря і океан Державний прапор України. А загалом, за словами керівника військового відомства, 1997 року передбачалося провести за цією програмою 170 заходів, 67 з них були двосторонніми з військовим відомством США. Найважливішими серед них стали міжнародні миротворчі навчання «Спільний сусід», морські миротворчі «Сі Бриз-97», «Козацький степ» тощо.

ПЕРШІ СЛУХАЧІ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Зберігаю газету Гарвардського університету США за 13 грудня 1997 року. У ній повідомлялося, що вперше група українських військових проходить навчання за програмою «Національна безпека України» в урядовій школі імені Джона Кеннеді всесвітньо відомого закладу. Цей структурний підрозділ університету свого часу створили для перепідготовки урядовців, членів конгресу, генералів та адміралів. До речі, всі посли США в Україні навчалися на цьому факультеті. У листопаді 1995-го розпочалася підготовка програми «Національна безпека України» спеціально для українських фахівців, яка була розрахована на три роки. Перша група українських слухачів розпочала заняття в Бостоні з 26 листопада, й вони тривали по 17 грудня 1997 року. У складі нашої делегації були майже 30 фахівців з питань національної безпеки з Верховної Ради, Кабінету Міністрів України, РНБО, Міністерства оборони, інших силових міністерств і відомств, Так, серед тих слухачів Гарварда були теперішні перший заступник Міністра оборони України Іван Руснак, заступник Міністра оборони з питань європейської інтеграції Ігор Долгов. Засоби масової інформації представляли головний редактор «Народної армії» полковник Василь Білан і я як військовий оглядач газети «Урядовий кур'єр». Заняття проводили не лише кращі професори Америки, а й військові фахівці.

Про високу довіру американців до українських слухачів і відкритість перед ними свідчить такий приклад. Під час відвідання Пентагону нам показали надтаємний його об'єкт — кризову залу, де керівництво держави приймає рішення у разі загрози національній безпеці США. З метою закріплення здобутих знань для нас організували поїздки до кількох військових баз, академії ВМС, зустрічі з родинами американських військовослужбовців.

Наступна наша розповідь буде присвячена реформуванню та розвитку Збройних Сил України в 1998 році.

Володимир ЧІКАЛІН

ЩО КРИЄТЬСЯ ЗА «ЧОРНИМ КВАДРАТОМ»?

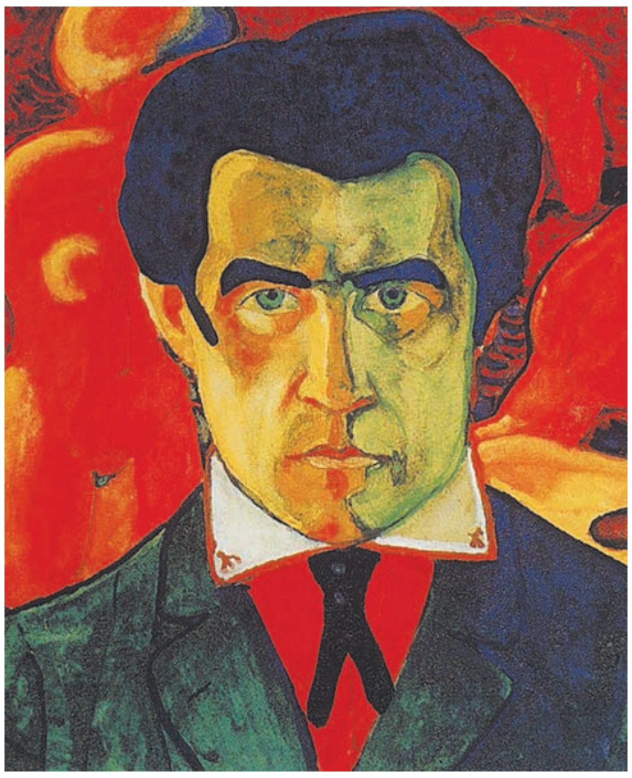
Казимир Малевич — киянин, який досягнув світового визнання, створивши абсолютно нову мову живопису. Художник, педагог, публіцист, теоретик мистецтва, дослідник впливу кольору на психіку, один із діячів абстракціонізму та дизайну

Нещодавно ім'я Казимира Малевича фігурувало серед пропозицій щодо перейменування київського аеропорту Бориспіль. Є у столиці й вулиця, названа на його честь, на якій ще 30 років тому, тоді за адресою Бульйонська, 15, стояв будинок, де 1878-го народився наш славетний земляк.

Родина Казимира Малевича мала українсько-польське походження. Дитинство та майже всю юність він провів у Києві та інших українських містах і селах. Зокрема в Конотопі хлопець по-справжньому захопився малюванням. У 1895–1897 роках Малевич вчився живопису в Київській мистецькій школі, заснованій українським художником Миколою Мурашком. Його викладачем був Микола Пимоненко. Ранні роботи Казимира Малевича належать переважно до стилю імпресіонізм.

У 1904 році молодий художник подався завойовувати Москву. Він цілком і повністю належав своїй епосі — модерну і, як кожен геній, випереджав час. Органічно влившись у тогочасний мистецький контекст, Малевич незабаром став чи не найпомітнішою фігурою серед футуристів — «людей майбутнього».

Ніде правди діти, більшість із нас знають Казимира Малевича лише як художника, який намалював скандальний «Чорний квадрат». І оскільки людина схильна ділити все на чорне і біле, багато хто з нас цілком щиро вважає, що, окрім виклику, за цією «картиною» не стоїть нічого. Буквально півроку тому в «Чорного квадрата» був 100-річний ювілей, і, відповідно, вже стільки ж точаться дискусії щодо того, маячня це чи все ж таки мистецтво. Мабуть, треба нарешті зуміти відійти від звичних шаблонів і пропонованих протягом тисячоліття форм.

«Автопортрет», 1910 р.

«ЧОРНИЙ КВАДРАТ» ВВАЖАЄТЬСЯ ІКОНОЮ АБСТРАКТНОГО МИСТЕЦТВА, А КАЗИМИР МАЛЕВИЧ — АВТОРОМ СУПРЕМАТИЗМУ

Отже, початок XX століття. Нещодавно з'явилися автомобіль, потяг і літак. Світ раптом зійшов зі звичної орбіти і почав обертатися з новою швидкістю і, звісно, являти абсолютно нові сюжети. Люди побачили світ інакшим — не таким, яким звикли сприймати його протягом багатьох століть, пересуваючись пішки або на конях. Художникам стали доступні нові ракурси — наприклад, з висоти польоту. Залишилося менше часу на переосмислення побаченого під час подорожі автомобілем на великій швидкості. З'явився фотоапарат — і провідні художники часу заявили, що тепер для відтворення дійсності достатньо лише його. Отже, виникли передумови для експериментів, почався пошук нових сміливих форм у мистецтві. І не лише в образотворчому.

І ось одного разу, працюючи над декораціями для модернової опери «Перемога над сонцем», Казимир Северинович раптом звернув увагу на одну з них — частково замальований чорною фарбою квадрат на білому тлі. Він схопив пензлі й нашвидку домалював чорний квадрат, вкривши велику площу довкола нього білим кольором. Те, що вийшло в результаті, неймовірно вразило Малевича своєю енергетикою. У нього підвищилася температура, він втратив сон та апетит. Художник відчував, що інтуїтивно створив щось дуже важливе. За кілька днів лихоманка вщухла. До слова, пізніше Казимир Малевич написав ще три копії «Чорного квадрата», але жодна з них не справила на нього такого сильного враження. На перший погляд абсолютно випадкова поява оригінальної картини мала певні передумови. Оскільки в Малевича був міцний класичний фундамент у освіті, він добре знав також і давньокитайську культуру, зокрема школу багуа, вчення про єдність протилежностей інь і ян. Він побачив цю єдність у своїй роботі: матерію у зрозумілій, замкненій формі квадрата та нематеріальне, нескінченне біле тло навколо неї. «Я вийшов у нуль», — говорив він про свою картину.

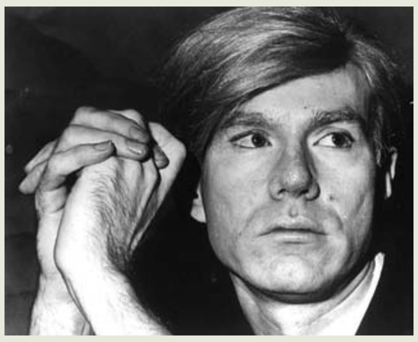
Відтоді «Чорний квадрат» вважається іконою абстрактного мистецтва, а Казимир Малевич — автором супрематизму, тобто напряму живопису, в якому домінантою є колір. Художник був переконаний у тому, що колір здатний містити самостійне значення. Він серйозно досліджував зв'язок кольору з психологією, довівши, зокрема, що білий колір украй агресивно впливає на психіку людини, яка перебуває в лікарні. Саме Малевичу маємо дякувати за сучасні малахітові халати медиків: він вважав, що цей відтінок якнайкраще підходить для медичних установ, адже чинить заспокійливу і навіть цілющу дію. До речі, помаранчеві жилети для залізничників запропонував також він.

Попри те що Казимир Малевич більшу частину життя прожив у Росії, він неодноразово називав себе українцем. 1927 року він повернувся до рідного Києва. Протягом трьох років Казимир Северинович викладав у Київському художньому інституті й водночас писав мистецтвознавчі статті для харківського журналу «Нова генерація». Як відомо, на початку тридцятих інтелігенцію в Україні почали піддавати репресіям. Тож Малевич змушений був переїхати до Ленінграда. Проте тут його майже одразу заарештував НКВС як німецького шпигуна — наслідок участі у виставках у Німеччині. Художника протримали у в'язниці кілька місяців. А 1933-го він дізнався, що хворий на рак, від якого за два роки помер. Віддаючи останню шану видатному митцю, близькі та колеги поклали його тіло до супрематичної труни у вигляді хреста. Після кремації прах Казимира Малевича поховали під Москвою.

Ольга НІКІФОРОВА

ЕНДІ ВОРГОЛ — КОРОЛЬ ПОП-АРТУ

Енді Воргол (Андрій Варгола) — всесвітньо відомий американський художник, дизайнер, ілюстратор, фотограф, один із засновників поп-арту, в основі якого лежить ідея комерціалізації мистецтва, помітна постать у стилях авангард та абстракціонізм, один із найбільш неоднозначних і культових діячів XX століття.

Енді Воргол

Енді Воргол народився 6 серпня 1928 року в Пітсбурзі, США, в родині русинів, або лемків, — етнічної групи, за якими закріпилася давня назва українців «русини». Майбутній геній дизайну побачив світ через сім років після еміграції його батьків з лемківського села, розташованого на кордоні сучасних України та Словаччини.

Енді зростав хворобливою дитиною, зануреною у власний внутрішній світ. Він панічно боявся смерті та, за сімейною легендою, так і не виліз з-під ліжка, щоб бодай глянути чи, тим більше, попрощатися з покійним батьком. Тема смерті в майбутньому неабияк вабила його і в тій чи іншій формі фігурувала у творчості. Спокою вразливому та схильному до фобій хлопчику додавала мати Юлія, яка любила та жаліла його більше за інших двох синів. Вони часто малювали разом звіряток, зокрема котів. Ці котики згодом також «виринули» у творчому доробку Воргола. Сама Юлія Варгола була напрочуд творчою особистістю. Абсолютно не знаючи англійської, вона заробляла «хенд-мейдом»: вишивала картини, виготовляла квіти з паперу та консервних бляшанок. Маючи такий приклад поруч, маленький Енді увібрав і «законсервував» у собі нестандартний погляд на життя і мистецтво зокрема. Цілком можна припустити, що саме цей бекграунд «вибухнув» згодом у скандально відомій картині «Суп Campbell's», яка нині вважається чи не найвідомішою його роботою.

Енді Воргол, попри свою замкненість і завдяки власному неординарному таланту, спромігся здійснити революцію в образотворчому мистецтві. Він, як колись його колега Казимир Малевич, не надто віддалений від нього у часі, запропонував світові абсолютно нову мову живопису. І ця мова була зрозуміла людям будь-якої верстви населення. Тепер об'єктами захвату публіки стали звичні, повсякденні речі — бляшанки із супом, пляшки з колою тощо. Воргол вигадав і зовсім нові технічні прийоми на межі живопису й фотографії, зокрема трафарети.

Картини «Суп Campbell's»

На шляху до успіху Енді трансформував власне прізвище Варгола у Воргол, на американський манер. Він співпрацював з найяскравішими зірками музичної та кіноіндустрії свого часу: Мерилін Монро, Елвісом Преслі, Джимом Моррісоном та ін. Напевно, прикутий хворобою до ліжка маленький, самотній Енді міг лише мріяти, що колись буде оточений не фотографіями зірок, які йому вирізала з журналів мама, а реальними людьми з найвищого ешелону шоу-бізнесу.

Нарешті, Енді Воргол — один з найбільш продаваних художників у світі. Серед найпопулярніших його робіт — «Вісім Елвісів», «Диптих Мерилін», «Зелені пляшки кока-коли», «Срібна автокатастрофа» тощо.

До речі, нещодавно вирішено віддати шану Ворголу і в Україні. У квітні 2016 року рішенням голови Закарпатської облдержадміністрації Геннадія Москаля Жовтневу площу в селі Минай перейменовано на площу Енді Воргола.

Ольга НІКІФОРОВА

Формування кінноти як окремого роду військ відбулося за гетьманування Богдана Хмельницького

Козацька піхота на той час вважалася чи не найкращою в Європі

КОЗАЦЬКА БОЙОВА ТАКТИКА: МАНЕВРЕНІСТЬ, МОБІЛЬНІСТЬ, ДИНАМІЧНІСТЬ

Упродовж XVI — XXI століть не вщухали розмови про славу Війська Запорозького — загартованого в боях, волелюбного військового формування, міць якого полягала в універсальній бойовій підготовці, маневреності, мобільності й динамічності

Міцне військо стала запорукою успішності козацьких походів та численних перемог над ворогом. Воно складалася з піхоти, кінноти, армати і флоту.

Основним родом козацького війська у XVI — першій половині XVII ст. була піхота, яка на той час вважалася чи не найкращою в Європі. У запорожців був оригінальний тришеренговий бойовий порядок шикування козацької піхоти. Перша шеренга стріляла, друга після першого пострілу подавала їй заряджені третьою шеренгою рушниці. Завдяки злагодженій роботі козаків у шеренгах мушкетний вогонь був щільним і безперервним. Часто саме від нього залежав результат битви: ворожа кіннота, зазнаючи чималих втрат, відступала, тоді бойову ініціативу перебирала козацька кіннота, яка переслідувала втікачів і підтримувала нову атаку піхоти. Під час особливо жорстоких битв застосовувався й інший бойовий прийом — так звана битва галасом, за якої військо запорожців змішувалося з ворожим.

Кіннота козацького війська у першій половині XVII ст. була менш чисельною, ніж піхота, й відзначалася високою військовою майстерністю. Серед козаків часто зустрічалися неперевершені майстри верхової їзди. Вершник умів повертатися у сідлі, стріляти з лука лівою і правою руками, рубати шаблею, стріляти з рушниці з-під черева свого коня.

Належну роль відігравала козацька армата (артилерія)

До середини XVII ст. кіннота не була окремим родом військ: піхотинець міг сісти на коня і перетворитися на вершника, а кіннотник ставав пішим. Козаки нерідко в похід виряджалися верхи, але перед боєм спішувалися, окопувалися і з шанців (земляні укріплення у вигляді ровів із насипом; окопи) обстрілювали ворога.

Запорукою успішності бойових операцій козаків була повна взаємодія козацької піхоти і кінноти. Через раптові напади, засідки, нічні рейди козаки здобували перемогу над переважаючими силами противника.

Формування кінноти як окремого роду військ та реорганізація артилерії відбулися за гетьманування Богдана Хмельницького. Козацькі лідери виробили активну наступальну стратегію концентрованого удару.

Козацька кіннота вела наступ так званою лавою — шикувалася півколом, атакуючи таким чином противника з флангів, фронту, а інколи і з тилу одночасно. Козаки також застосовували і розсипний стрій, в якому кожен окремий козак виявляв власну ініціативу, що свідчило про загальну демократичність запорозького козацтва. Для порівняння, в Європі, на той час використовувався лінійний стрій, що позбавляв воїнів будь-якої ініціативи.

Найпопулярнішим бойовим порядком у козаків був так званий табір — найважливіший елемент козацької тактики в умовах рівнинної степової місцевості на марші, у наступі та обороні. Це було чотирикутне рухоме укріплення з возів, під захистом якого перебувало військо. Піхота виходила для бойових дій з-за возів, а в разі небезпеки замикалася в щільну фортецю.

Козаки здавна використовували індивідуальний захист від ворожого обстрілу, тоді ще не відомий у Західній Європі, — самоокопування. Запорожці блискавично споруджували для боротьби з противником вали, рови, засіки, шанці. У власних спогадах папський нунцій Торрес, відвідавши Польщу та Україну, зазначав: «Козак воює стільки ж мушкетом, скільки й мотикою та лопатою. Козак має ці обидва знаряддя на одному держаку, прив'язаному до пояса; ними він насипає землю й робить укріплення проти кінноти серед безмежних рівнин свого краю».

ЗАПОРУКОЮ УСПІШНОСТІ БОЙОВИХ ОПЕРАЦІЙ КОЗАКІВ БУЛА ПОВНА ВЗАЄМОДІЯ КОЗАЦЬКОЇ ПІХОТИ І КІННОТИ

У військовій тактиці належну роль відігравав такий рід козацьких військ як армата (артилерія). Армата використовувалася для прикриття козаків у наступальних діях, а також для відбиття ворожих приступів під час оборони.

До складу козацьких сил входили численні допоміжні групи, а саме — попередники інженерних і саперних військ. Серед обслуги були погоничі, ремісники — ковалі, теслярі та інші майстри з побудови укріплень, табору, мостів, поромів, плотів, лагодження гармат і зброї. У війську також були фахівці з ведення мінної війни, облоги фортець та відведення води.

Саме завдяки створенню козаками міцного маневреного війська та використанню ними власної розробленої тактики воїнам-запорожцям вдавалося боронити рідну землю від чужоземного панування, наводячи жах на агресивних сусідів та іноземних загарбників.

Вікторія САДИКОВА

ФОРТИФІКАЦІЯ ТА ЗВ'ЯЗОК

Козаки укріпили фортифікаціями міста й містечка, створили військові охоронно-захисну, розвідувально-сторожову системи оборони кордонів України. Створювалася ціла система веж із відповідною сигналізацією (вогнем, рухами) — прообраз світлового телеграфу.

Постійно діяли пости, форпости, бекети зі сторожовими вартовими загонами. Щоб подати на великі форпости знак про появу ворожих загонів, на малих форпостах запалювали маяки, їх називали фігурами, утвореними з діжок, які ставили одна на одну у вигляді піраміди; крізь них пропускали просмолений мотузок із прив'язаним до нього оберемком сухої соломи. Під час тривоги його підпалювали. Після цього загони малих форпостів ішли на зближення з командами великих.

Козацькі розвідувально-сторожові підрозділи розташовувалися в земляних або дерев'яних укріпленнях на кордонах українських земель. Для спостереження за місцевістю козаки також використовували могили-кургани або насипані горби.

Козацькі розвідувально-сторожові підрозділи розташовувалися на кордонах українських земель

«ПОЇЗДКИ В ЗОНУ АТО НАДИХНУЛИ МЕНЕ НА СТВОРЕННЯ НОВИХ ПІСЕНЬ»

Сьогоднішній гість «Народної армії» — автор та виконавець власних пісень, фіналіст багатьох музичних конкурсів, український співак та молодий батько Володимир Ткаченко

— Володимире, за освітою ви архітектор. Чому вирішили стати співаком у дорослому віці?

— В один момент я зрозумів, що хочу спробувати щось інше. А коли вперше вийшов на сцену, то захотів там залишитися, але ще не знав, у якому прояві. Згодом почав співати, спочатку це було як хобі, а потім пісні стали сенсом мого життя.

— Разом з іншими артистами ви виступали у районі АТО. Що спонукає вас це робити?

— Коли моя маленька донечка Соломія підросте і запитає: «Татку, а що ти робив, коли в країні була війна?» — я зможу їй сказати, що допомагав бійцям, намагався надихнути інших власним прикладом, щоб вони також підіймали бойовий дух військових.

— Де саме вам довелося побувати на Сході України?

— Спочатку ми їздили з туром «Підтримаємо своїх», а згодом почали самі організовувати поїздки. Я не пам'ятаю назв усіх міст, але точно були в 30 км від безпосереднього місця бойових дій. Ми бачили зруйновані будівлі, чули звуки пострілів. Чесно, мені дуже важко про це говорити.

— З яким репертуаром ви виступаєте перед військовою аудиторією?

— Я співав свої пісні, які є переважно ліричними, а також декілька «каверів», які піднімають бойовий дух. Поїздки в район АТО надихнули мене на створення нових пісень. Наприклад, пісня «Я повернусь» з'явилася після того, як ми проводжали на війну хлопців, а через два дні дізналися, що їх уже немає серед живих. Мелодія цієї пісні народилася за лічені хвилини. Коли я зіграв її на гітарі, стало зрозуміло, що головним інструментом цієї композиції має бути український народний інструмент бандура. Також після виступів на війні з'явилася пісня «Це моє життя».

— Чи змінився ваш світогляд після виступів у районі проведення АТО?

— Скажу відверто, справжнє почуття патріотизму прокинулося в мені 2011 року. Якось я запитав себе: «А чому я українець, для чого взагалі живу в Україні?» І зрозумів, що маю змінити хоча б щось у цьому суспільстві. Адже у кожного з нас є певний відрізок життя, протягом якого треба зробити щось важливе, і від кожного залежить, що буде далі. Моя справа — підіймати бойовий дух, заглиблювати людей у почуття, робити щось емоційне.

— Як жителі Сходу України реагували на виступи артистів?

— Місцеві мешканці дуже гарно сприймали наші концерти. В багатьох містах, де ми виступали, взагалі ніколи раніше не було українських виконавців. А їм це дуже потрібно сьогодні.

— Як ви ставитеся до українських артистів, які зараз виступають у Росії?

— Якби ці виконавці поїхали в зону АТО чи в госпіталі й побачили там мужніх, скалічених хлопців, можливо, припинили б їздити з виступами до Росії. Я не розумію, як можна виступати в країні-агресорі, коли на рідній землі справжня війна. Вони себе позиціонують як голубимиру, проте до подій в Україні ставляться за принципом «моя хата з краю».

ПІСНЯ «Я ПОВЕРНУСЬ» З'ЯВИЛАСЯ ПІСЛЯ ТОГО, ЯК МИ ПРОВОДЖАЛИ НА ВІЙНУ ХЛОПЦІВ, А ЧЕРЕЗ ДВА ДНІ ДІЗНАЛИСЯ, ЩО ЇХ УЖЕ НЕМАЄ СЕРЕД ЖИВИХ

— Не так давно у вас народилася донечка Соломія. Як почуваєтеся в ролі батька?

— Це дуже круто. Вона така нереальна! Заради цього і потрібно жити, вона є моїм абсолютом у житті, я її обожнюю. З народженням Соломійки в моєму репертуарі з'явилися ніжні пісні.

— Чи прислухаєтеся ви до порад дружини, яка є відомим продюсером?

— Я роблю справу, від якої отримую велике задоволення. А з Оленою (Олена Мозгова, український продюсер. — Авт.) ми завжди працюємо в тандемі, тож я прислухаюся до її порад.

— Які маєте плани на майбутнє?

— Найближчим часом планую записати свій перший альбом, який стане своєрідним звітом моєї творчості. А далі буду створювати нові пісні.

— Ваші побажання захисникам України…

— Бажаю ніколи не відступати, завжди йти вперед і показати всім, що Україна незламна! І головне — повертайтеся живими!

Бесіду вела Олена КРУГЛЄНЯ

Автор та виконавець власних пісень, український співак Володимир Ткаченко

ФЛОТСЬКІ АРТИСТИ ЗМІЦНЮВАЛИ БОЙОВИЙ ДУХ ЗАХИСНИКІВ МАРІУПОЛЯ

Артисти Центру військово-музичного мистецтва ВМС ЗС України

Концертні бригади зі складу центрів військово-музичного мистецтва та будинків офіцерів провели низку концертів для військовослужбовців, які беруть участь в АТО.

В районі Маріуполя артисти Центру військово-музичного мистецтва ВМС ЗС України за дві доби дали 6 концертів «просто неба».

— Наша концертна бригада з 12 артистів — це поєднання українського сольного співу та музично-танцювальних композицій, інструментальних та вокально-інструментальних номерів, — зазначив адміністратор Центру військово-музичного мистецтва ВМС ЗС України капітан 3 рангу Василь Ониськів. — Програмний репертуар ретельно підбирався з метою популяризації українського класичного і сучасного музичного мистецтва та патріотичного виховання.

Артисти побували в гостях у морських піхотинців та артилеристів, у військових частинах Сухопутних військ та дали концерт у військово-польовому шпиталі.

В коротких перервах між постійними мінометними і артилерійськими обстрілами та відбиттям нападів ворожих диверсійно-розвідувальних груп такі зустрічі з мистецтвом зміцнюють бойовий дух захисників України. Завдяки концертам хлопці на передовій отримують можливість перепочити душею, хоч на мить відволіктися від суворих реалій війни та вийти зі стану постійної психологічної напруги.

Захисники Маріуполя подякували військовим артистам за щирість почуттів і майстерність виконання та чекатимуть наступної зустрічі з чарівним світом мистецтва.

Іван ЧМІЛЬ

Командування Військово-Морських Сил Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення вакантної посади начальника відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія»

Посада, яка заміщується особами офіцерського складу:

начальник відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія»,

ШПК «капітан 2 рангу», посадовий оклад 1300 — 1400 грн.

Умови конкурсу:

можуть брати участь особи офіцерського складу зі старших офіцерів, які мають вищу педагогічну освіту, оперативно-тактичний (тактичний) рівень військової освіти, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах), або особи, які мають досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше десяти років).

Для участі у конкурсі надсилаються такі документи (матеріали): рапорт за командою; автобіографія; службова характеристика; службова картка; медична книжка; довідка про проходження військової служби; копії документів про освіту та кваліфікацію; копії документів про науковий ступінь, вчене звання — за наявності; список наукових праць (винаходів) — за наявності; витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу за ту, на якій перебуває).

Строк подання документів на розгляд конкурсної комісії — 60 календарних днів з дня опублікування оголошення.

Документи надсилаються на адресу: 65063, м. Одеса, вул. Соловйова, 12, управління персоналу штабу Командування ВМС, з позначкою «На конкурс».

***

На виконання пунктів 4–8 розділу I, пунктів 1–7 розділу V Інструкції про порядок заміщення вакантних посад командування (керівного складу), наукових, науково-педагогічних (педагогічних) працівників у вищих військових навчальних закладах, військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів, затвердженої наказом Міністерства оборони України та Міністерства освіти та науки України від 27.01.2015 № 37/51, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 14.02.2015 № 162/26607, у відповідності до наказу начальника відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія» від 10.08.2016 №91-АГ оголошено конкурс на заміщення вакантних посад:

1.Начальник циклової комісії з гуманітарних дисциплін відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія», ШПК «капітан 3 рангу», посадовий оклад 1050–1100 грн.

Вимоги до кандидата: досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів (не менше десяти років) або досвід учасника бойових дій.

2. Викладач циклової комісії з природничо-наукових та загальновійськових дисциплін відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія», ШПК «капітан-лейтенант», посадовий оклад 850–1000 грн.

Вимоги до кандидата: досвід військової служби на посадах за фахом або досвід учасника бойових дій.

3. Викладач циклової комісії кораблеводіння та корабельної енергетики відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія», ШПК «капітан-лейтенант», посадовий оклад 850–1000 грн.

Вимоги до кандидата: досвід військової служби на посадах за фахом або досвід учасника бойових дій.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають такі документи: заяву на участь у конкурсі; витяг з послужного списку; копія паспорта — 1,2 сторінка та прописка; копія ідентифікаційного коду; довідка про проходження ВЛК; автобіографія у надрукованому варіанті; копія документів про вищу освіту, наукові ступені та вчені звання; копії свідоцтва про підвищення кваліфікації; копія службової картки; службова характеристика з місця служби.

Термін подання заяви на конкурс — місяць від дня опублікування.

Документи надавати на адресу: 65011, м. Одеса, вул. Успенська, 28, Відділення військової підготовки Мореxідного коледжу технічного флоту Національного університету «Одеська морська академія».

Телефони для довідок: +38 (048) 789-08-94; +38 (050) 635-13-15; +38 (097) 414-64-66.

***

Інформація про конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати:

— для продовження договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Львова

№ п/п	Опис об'єкта оцінювання	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінювання	Запланована дата оцінювання
1	Частина нежитлового приміщення у будівлі КПП №54 в/м №6 під розміщення оператора телекомунікацій, який надає послуги з рухомого (мобільного) зв'язку, оператора та провайдера, який надає послуги з доступу до Інтернет	6,4	Львівська обл., Пустомитівський р-н, с. Липники (с. Солонка)	31.08.2016

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оцінної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оцінної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). **Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті** в КЕВ м. Львова за адресою: 79007, м.Львів, вул. Батуринська, 2

Телефон для довідок: (0322) 55-74-80;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкти оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення в будівлі інв. №47 військового містечка № 2 площею 90,60 кв. м. Місцезнаходження об'єкта оцінювання: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Шолом-Алейхема;

нежитлове приміщення в будівлі інв. №220 військового містечка № 50 площею 29,4 кв. м. Місцезнаходження об'єкта оцінювання: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Гайок.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Біла Церква (далі КЕВ м. Біла Церква).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати, з метою укладення договорів оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.08.2016 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оцінної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не має перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Квартирно-експлуатаційного відділу м. Біла Церква не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова 1, каб. 18.

Документи надсилати поштою на адресу: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова 1; надавати особисто за адресою: 09107, Київська обл., м. Біла Церква, вул. Ярмаркова 1, каб. 18. Телефон для довідок: (068) 739-99-94 або (04563) 5-30-00.

***

Інформація

Київського квартирно-експлуатаційного управління про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, що відбувся 12 серпня 2016 року о 10 год. 30 хв., переможцем визнано ФОП Рябченко О.М. на проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна:

— частини нежитлового приміщення будівлі інв. № 1 військового містечка № 29 площею 6,00 кв. м, за адресою: за адресою: м. Київ, пр. Повітрофлотський, 10.

За результатами конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, що відбувся 12 серпня 2016 року об 11 год., переможцем визнаний ФОП Чебаков О.І. на проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна, а саме:

— нежитлового приміщення військового містечка № 167 інв. буд. № 8 площею 203,00 кв. м, за адресою: м. Київ, вул. Трутенка, 9.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі інв. № 83 військового містечка № 210 площею 30,00 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: Київська обл., м. Ірпінь, вул. 11-та Лінія,1.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.08.2016.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оцінної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оцінної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не має перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10 год. 2 вересня 2016 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Завідувач кафедри фундаментальних дисциплін, ШПК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4285 грн.

2. Професор кафедри фундаментальних дисциплін(0,25 ставки), ШПК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4313 грн.

3. Професор кафедри управління діями підрозділів високомобільних десантних військ факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ (0,5 ставки), ШПК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4313 грн.

4. Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем фізичного виховання та спеціальної фізичної підготовки у Збройних Силах України) факультету підготовки спеціалістів військової розвідки та спеціального призначення (0,5 ставки), шпк — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 3057–4053 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади завідувача кафедри: особи, які мають повну вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, науковий ступінь кандидата наук або вчене звання доцента, стаж науково-педагогічної роботи не менше 5 років, здатні організувати роботу колективу з підготовки військових фахівців і науково-дослідну роботу за профілем кафедри.

Кваліфікаційні вимоги до посади професора: особи, які мають вчене звання професора або науковий ступінь доктора наук зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 3 років, або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) і науковий ступінь кандидата наук та стаж науково-педагогічної діяльності 5 років, або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) без наукового ступеня зі стажем науково-педагогічної роботи не менше 10 років.

Кваліфікаційні вимоги до посади провідного наукового співробітника: особи, які мають науковий ступінь та/або вчене звання, досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі науки не менше 3 років.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання; службова характеристика; копія військового квитка (для працівників); службова картка (для військовослужбовців); медична книжка (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідка про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів).

Термін подання документів — до 18.09.2016 р.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 63-14-75.

Документи надсилаються на адресу: 65009, м. Одеса-09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

***

Управління бойової підготовки Командування Сухопутних військ Збройних Сил України оголошує відбір на заміщення вакантної посади:

1. Начальник відділу вищих військових навчальних закладів штабу управління бойової підготовки Командування Сухопутних військ Збройних Сил України, ШПК «полковник», посадовий оклад 1350–1400 грн.

Вимоги до кандидатів: оперативно-тактичний рівень військової освіти, досвід наукової та (або) науково-педагогічної діяльності.

Телефон для довідки: (044) 271-11-72, (097) 208-90-16.

«ТАК! МИ МОЖЕМО!»

Важкопоранених воїнів адаптують до мирного життя за допомогою стрибків з парашутом

На Дніпропетровщині восьмеро захисників України, які зазнали важких поранень у районі проведення Антитерористичної операції, здійснили свій перший у житті стрибок з парашутом. Стрибали в парі з досвідченим інструктором з висоти 4 тисячі 200 метрів, неподалік аеродрому, що у селищі Майське.

Важкі поранення не завадили цим сильним духом чоловікам віком від 20 до 50 років наблизитися до мрії. На пропозицію підкорити висоту всі вони відповіли: «Так! Ми можемо!» Віра у власні сили, прагнення йти вперед та долати будь-які труднощі допомогли кожному з них ступити за рампу у відкрите небо.

Ігоря Павлова було важко поранено у бою під Іловайськом. Він зазнав черепно-мозкової травми та втратив ліву руку. У будь-яких обставинах Ігор не втрачає оптимізму та вірить у себе. Після приземлення він не міг стримати емоцій:

— Відчуття неймовірні. Величезний сплеск адреналіну. Це неможливо передати словами…

Ігор Павлов не втрачає оптимізму та вірить у себе

Отже, досвідчені парашутисти піднялись у небо й утворили незамкнене коло. Символічне місце залишили для тих, хто загинув, захищаючи Вітчизну в районі проведення АТО, — як вшанування пам'яті про їхній подвиг та героїзм.

Олександр КОЛЕСНИК

ДЕСНА

Зникає день, виходять зорі,
За мить темніше за вікном.
І довга ніч іде поволі,
Все засинає тихим сном.

Але всю ніч мені не спиться,
Думки не дозволяють спати.
Залишив дім, рідню, дівицю,
Пішов Вітчизну захищати.

Десна — навчальна є частина,
До неї привела війна
Батьків, синів, доньок країни,
Щоб стати на шляху у зла.

Але спочатку навчимося
Тримати автомат в руках.
Та якби тяжко не прийшлося,
Ми ворога розіб'єм в прах.

Бо ми є військом України,
Що сподівається на нас.
Піднімемо Донбас з руїни
І, може, вийдемо в запас.

А те, що з нами буде далі,
У світі знає тільки Бог.
Я вірю — він нас не покине
І надихне до перемог!

Максим КЛИМЕНКО

ВИСЛОВИ ВІДОМИХ ЛЮДЕЙ

• *Брехня — це кінець довіри. Кінець довіри — це кінець любові. Не брешіть людям, яких ви любите.* *Богдан Ступка*

• *Коли все скінчиться, ми пам'ятатимемо не те, як нас кривдили наші вороги, а те, як мовчали наші друзі!* *Мартін Лютер Кінг*

• *Заздрісні люди часто засуджують те, чого не вміють, і критикують тих, до рівня котрих їм ніколи не дотягнутися.* *Фрідріх Ніцше*

• *Людина так потребує тепла люблячого серця, що все інше не має значення.* *Юрій Николишин*

• *Війна танків є результатом того, що ми програли війну культур.* *Олег Скрипка*

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

— А правда, що ви, чоловіки, любите очима?
— Правда.
— А чому тоді в темних окулярах ходите?
— Убезпечуємось.

***

Терміново! Шукаю родичів у Таїланді, Єгипті, можна на Мальдівських островах… Скучив дуже — просто несила!

***

У РАГСі:
— Молодий, чи згодні ви одружитися з цією жінкою? Молода, не підказуйте!

***

Є три пастки, що крадуть щастя:
1. Жаль за минулим.
2. Тривога за майбутнє.
3. Невдячність за теперішнє.

***

Народна прикмета: якщо у вас народилася трійня, то принаймні двоє в ній — однієї статі.

***

— Доцю, ну чому ти не хочеш за нього заміж?
— Мамо, він же рудий!
Батько з дивана:
— Та це дрібниця: за рік життя з тобою він посивіє!

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).
Наклад 32927 Замовлення 49038
Ціна вроздріб – договірна

ТВО головного редактора Анатолій МАРКЕВИЧ
Чергові по номеру — Геннадій КАРПЮК, Вадим КОВАЛЬОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО
Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.na.mil.gov.ua
Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12
Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114
9 771029 911004